

POUTNÍK Z MOHAMEDA

ALLÁHŮV HNĚV

FRANTIŠEK KOTLETA

POUTNÍK
z
MOHAMEDA
ALLÁHŮV HŇEV

POUTNÍK
Z
MOHAMEDA
ALLÁHŮV HNĚV

FRANTIŠEK KOTLETA

Copyright © František Kotleta, 2019
Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2019
Illustrations © Karel Zeman, 2009, 2011, 2019
Cover Art © Lukáš Tuma, 2019
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2019

ISBN 978-80-7557-181-6 (print)

ISBN 978-80-7557-691-0 (ePub)

ISBN 978-80-7557-692-7 (mobi)

ISBN 978-80-7557-693-4 (pdf)

***V botách Daniela Kalandry
aneb pár nesouvislých myšlenek
místo úvodu***

Jsou autoři, co se rádi vrací ke svým starým knihám – rochní se v nich a užívají si je. Já jsem na tom opačně. Ponořit se po deseti letech do příběhu své první knihy bylo utrpení. Snad u každé věty jsem měl pocit, že dnes bych ji napsal lépe a jinak. Každá scéna mi přišla vyloženě pitomá, špatná, zkratkovitá nebo naivní. Během přípravy k novému vydání jsem snad dvakrát denně, dost často o půlnoci, volal nakladateli, který mě k novému vydání mých prvních knih po letech přemluvil, že se na to vykašleme a necháme prostě Daniela Kalandru historii.

No, nestalo se a já jsem nakonec rád, že jsem si tím martyriem prošel a knihu teď držíte v ruce. V tuhle chvíli už jednu, ač původně v letech 2009–2010 vyšla pod mým skutečným jménem Leoš Kyša jako dvoudílná série *Poutník z Mohameda* a *Alláhův hněv*. Věřím, že to totiž nakonec není špatný příběh, byť jde o trochu neučesané, mírně chaotické a zkratkovité dílo. Ale vlastně proč ne? Je to mé první literární dobrodružství, které na druhou stranu má své kouzlo jisté autorské nevyzrálé syrovosti. Jí navzdory si Daniel Kalandra vytvořil silnou komunitu fanoušků, kteří mě ještě několik let bombardovali otázkami, kdy bude třetí díl. Ve skutečnosti jsem ho měl vymyšlený, ale pak jsem ho pustil k vodě, protože mě pohltilo *Bratrstvo krve* a další knihy, které už jsem psal pod

pseudonymem František Kotleta. Pod pseudonymem, který díla Leoše Kyši naprosto zazdil.

Mám k tomu oblíbenou historku o knihkupci Pavlu Čepkovi z dnes už zavřeného knihkupectví v pražské Londýnské ulici. Když světem prorazilo *Bratrstvo krve – Hustej nářez*, chodili k němu do knihkupectví čtenáři a ptali se, jestli už vyšel nový Kotleta.

„Kotleta ještě ne, ale mám tu něco podobného, napsal to nějaký Kyša, jmenuje se to Poutník z Mohameda a Alláhův hněv, jestli máte rádi Kotletu, bude se vám to líbit,“ odpovídal pravidelně. A pravidelně se mu dostávalo odpovědi: „Kyša mě nezajímá, chci Kotletu.“ Pavel Čepka si dělal za každé odmítnutí čárku a u piva mi je pak se smíchem sčítal.

Přitom čtenáři mých knih asi odhalí, že mnoho motivů z *Poutníka z Mohameda* a *Alláhova hněvu* se později objevilo v kotletovských knihách, které dosud vyšly – klavírista Sam, kterého jsem strčil do *Alláhova hněvu* stejně jako do *Spadu*, problém s otrokářstvím, který se táhne celým *Spadem*, a dost motivů pozorný čtenář najde i v *Bratrstvu krve* či *Perunově krvi*. Přisahám, že to nebylo z nedostatku invence, ale prostě touhy přetavit nějak ono polozapomenuté Kyšovo dílo do Kotletových knih jako takový metavtip pro ty, kdo už před lety poznali, že Kotleta a Kyša jedno jsou. A teď už tedy díky novému vydání obě mé existence splynuly v jedno a snad mi to prolnutí některých motivů a scén laskavý čtenář promine.

Ještě jednu věc chci zmínit – kulisy příběhu, které jsem stvořil před víc než deseti lety, byly

postavené na hrátkách s politickým napětím posledních let. Jako novinář jsem kdysi zpravodajsky pokrýval teroristické útoky v Šarm aš-Šajchu a vůbec celá egyptská situace, už tehdy plná napětí mezi radikálními muslimy, umírněnými sekularisty, radikálními beduíny a křesťany, mě silně fascinovala a zajímala, až jsem ji přetavil ve sci-fi dobrodružství.

Mnozí mi pak říkali, že si hraji s dynamitem – náboženské téma se v posledních letech stalo třaskavou záležitostí, i když pro mě vždy sloužilo jenom jako zajímavé kulisy pro brakový příběh.

Žijeme vůbec v zajímavých časech. Někdy bych si přál, aby to bylo jinak, ale lidstvo samo sebe vždycky do zajímavých časů dostane, a ať napíšu cokoliv, vždycky se najdou takoví, kteří v tom hledají nějaké politické poselství. Chtějí mě postavit buď na svou barikádu, nebo ukřižovat za to, že jsem podle nich na barikádě jejich nepřítel. A čím víc se tomu bráním, tím usilovněji se o to někteří snaží. Jestli mezi ně patříte, prosím, buď si vyndejte hlavu z prdele, nebo přestaňte číst moje knihy a pusťte si v televizi Boba a Bobka – teda pokud jste je už nezavrhli jako skrytou homopropagandu.

Ano, moje knihy skrývají poselství, ale asi jiné, než by někteří lidé čekali, nebo spíš chtěli. Tak trošku stojí na památné větě mého dědečka, který pravil, že politika je jako kurva – musíš vědět, kdy na ni vlézt a kdy z ní zavčas slézt, abys něco nechytl. Hlavně je však moje poselství o tom, že kdo bere jakoukoliv ideologii, ať už politickou, nebo náboženskou, moc vážně, stane se z něho dřív nebo později idiot.

Jako Karel Čapek věřím v obyčejného člověka – svobodného člověka, co se dokáže postavit davu a davovému šílenství, jehož hnacím motorem jsou právě politika a náboženství, věci, co často kráčí ruku v ruce. A stejně jako tenhle velký spisovatel, co mu nesahám ani po kotníky, vím, že ten obyčejný člověk je nějaký ideál, kterého stejně ani my sami nedosáhneme, protože většina lidí se nakonec své svobody vzdá jenom proto, aby se stala součástí davu. Mé příběhy jsou tak vlastně vždy o tom samém – o lidech, co se té odvěké lidské tendenci být součástí stáda ovcí postaví. O lidech, co je pro ně osobní svoboda a svoboda lidí okolo nich důležitější než nějaká zatracená ideologie, ať už slibuje beztřídní společnost, vládu silné ruky a vyvoleného národa, nebo boží požehnání. A jestli si přitom hraju s dynamitem, tak ať. Pořád mi přijde lepší dostat za uši za tohle, než aby mě nějaký magor umlátil v autobuse, až mi bude osmdesát, za to, že jsem si prdnul.

Já vím, byl to nevkusný vtip, ale nevkus a já jsme rodná dvojčata. Takže si otevřete láhev alkoholu, přečtete tuhle knihu a pak si bez výčitek pusťte porno. A kdo vám bude říkat, že je to špatně, je šmejd. Takové je to moje politické poselství.

Takže tak.

S díky Vaši Leoš Kyša a František Kotleta

POUTNÍK Z MOHAMEDA

09
ZEN

Poutník k Mohamedovi

Samostatný orientační systém ukazoval v pravidelných časech směrem k Zemi, a tím pádem i k Mekce, fungoval bez ohledu na navigaci lodě dokonce i při cestě podprostorem. Zaznělo hlasité cink. V každé kajutě se rozsvítila šipka příslušným směrem a z reproduktoru začal hlas zapáleně svolávat k modlitbě: Alláhu Akbar! Ašhadu An La Illáha-il-l-Láh. Ašhadu Anna Muhammadan Rasúlu-l-Láh...

Abdest, očistu před modlitbou, jsem před chvílí dokončil a mohl přistoupit k salátu-l-fadžr, časné ranní modlitbě.

„Nawajtu Osalli Sunnata Saláti-l-Fadžr,“ zvedal jsem obě ruce k uším a odříkával naučená slova.

Měl jsem svou kajutu jen pro sebe a neuvěřitelnou chuť zapadnout zpátky do peřin a na ranní salátu-l-fadžr se vykašlat. Zatnul jsem zuby, pokračoval v modlení a snažil se při tom vypadat dostatečně nadšeně. V ložnici jsem sice žádné štěnice nenašel, ale mohly tady nade mnou někde bdít a já je nemusel odhalit. Nikdy jsem nic nepodcenil a nechci s tím ani začínat.

„Assalámu ‘Alejkum wa rahmatu-l-Láh,“ dokončil jsem a z posedu vyskočil zpátky do vyhráté postele. Přemýšlel jsem nad naší odvěkou hádankou, jestli ten vnitřní orientační systém vážně funguje, nebo je to jenom bouda ušitá Radou imámů, aby

byl na meziplanetárních lodích jednotný pořádek při modlitbách, co se týče času a směru.

Kromě chutě spát jsem taky neuvěřitelně silně toužil po ženský. Měl jsem pocit, že z téhle mužské posádky brzy zešílím. Na velkých dopravních lodích si kapitáni vydržovali křesťanské otrokyne na ukojení potřeb poutníků. Na téhle staré kocábce střední třídy pro dvě stě pasažérů podobný komfort nehrozil. Na palubě, pokud vím, cestovaly jenom dvě ženy. Muslimky. Samozřejmě pořádně zamotané v textilu a zalezlé ve svých kajutách. Nakonec mi zakručelo v břiše. Přinutil jsem se vstát a vyrazil na snídani. Hlad přebil touhu spací i sexuální.

„Ali al-Borak?“ zaznělo na chodbě za mnou, sotva jsem vyšel ze dveří. Stál tam v pozoru vyšetřovatel náboženské policie. Něco málo přes třicet. Mohutný černý plnovous, součást bílé, pečlivě nazehlené uniformy. Nadšeně se usmíval, jako by po letech spatřil kamaráda z dětství.

„Ano?“ vykouznil jsem stejně nadšený úsměv.

Neodpověděl. Jen ukázal rukou za sebe. Otočil se a vojenským krokem vyrazil. Příslušníci náboženské policie nečekají odpor a nikomu nic nevysvětlují. Předpokládají, že je všichni poslechnou. Vzhledem k jejich pověsti to většinou platí. Potichu jsem polkl a pověsil se za jeho záda.

* * *

Policejní místnost byla vybavená skromně. Jemně páchla mužským potem a citronovou dezinfekcí. Tři chromované stoly s terminály, čtyři kožená

křesla, dva modlitební koberce. Prostoru dominovala krystalová stěna dva na tři metry, promítající dovnitř obraz okolí lodi. Nyní jen matně svítila. Během cesty podprostorem jsou vnější kamery vypnuté.

Obvykle na menších lodích policejní doprovod nebývá. A už vůbec ne lidi od náboženské policie. Vzhledem k cíli naší mise ovšem chápu jejich zvýšenou aktivitu. Už od startu si postupně vybírali své oběti k proklepnutí. S ubíhajícím časem jsem doufal, že mezi nimi nebudu.

„Alláhu Akbar,“ přivítal nás po vstupu do místnosti statný padesátník. Vyskočil hbitě z křesla, jako by mě chtěl obejmout na uvítanou. Vypadal jako samotný prorok. Hnědé jiskřivé oči, zakroucené vousy pod krk, asi pěticentimetrové tmavé vlasy a srostlé černé obočí.

„Alláhu Akbar wa lil-Láhi-l-hamd,“ zadeklamovali jsme s mým průvodcem takřka dvojhlasně.

„Posadte se, pane Boraku. Doufám, že vám nebude vadit odpovědět na pár našich otázek. Mého kolegu už jistě znáte. Jmenuje se Hammudah Abdalati. Já jsem kapitán Ali Šaltan. Když si vyjdeme vstříc, vše proběhne rychle a bez vzájemných animozit.“ Hned po první větě mi došlo, že tohle bude pan Hodný. Pan Zlý stál pořád za mnou. Od střetnutí na chodbě ke mně dosud nevypustil jedinou hlásku.

„Jak dlouho jste imámem mešity města Por la Mar na planetě Alcor?“

„Tři roky,“ odvětil jsem, jako bych to v duchu počítal.

„Kde jste studoval?“

„Na Alcoru. Moc necestuji.“

„Je vám čtyřicet let. Nejste příliš mladý na takovou funkci?“ pozdvihl tazatel obočí.

„Vybrala mě rada mešity,“ pokrčil jsem rameny.

„Jaký je váš vztah ke křesťanům? Na Alcoru jich je poměrně hodně,“ nadhodil ledabyle. Samozřejmě že to byla past. Důležité bylo odpovídat správně, přesto nepřehrávat.

„Křesťané jsou lid knihy, přestože jinověrci. Nevadí mi,“ zase jsem pokrčil rameny, jako bych se bavil s běžným věřícím v čajovně.

„A k Židům?“

„To samé. I když jsou to proradní psi a není jim radno věřit,“ teatrálně jsem si odplivl. Snad jsem to příliš nepřehnal. Okatá gesta většinou ukazují, že má člověk co skrývat, ale u Židů se přece jenom jistá míra vášnivé reakce dala očekávat.

„Na Helbronu, kde žijí jenom Židé, jste strávil dva měsíce. To vám nevadilo žít mezi psy?“ Konečně promluvil pan Zlý. Na poslední chvíli jsem se ovládl. Jak sakra mohl vědět o mé cestě na Helbron?

„To byla náboženská mise. Můj tehdejší učitel v madrase mi nařídil, abych je obracel na jedinou správnou víru.“

„Jaký jste měl úspěch?“ vzal si zase slovo pan Hodný.

„Bohužel stejný jako mí předchůdci. Mé konání bylo marné. Ne nadarmo měli kdysi křesťané rčení, že něco drží jako židovská víra,“ zasmušil jsem se.

„Vykonal jste hadždž?“

„Ano, před dvaceti lety.“

„Nelži!“ zařval pan Zlý alias Hammudah Abdalati a prudce vyskočil z křesla. Opravdu jsem se lekl. Chvilí vypadal, že mi jednu vrazí.

„Při Bohu slitovném, milosrdném i trestajícím, přísahám, že mluvím pravdu.“ Díval jsem se mu do očí. Pokorně, ne vzdorovitě.

Šaltan mi položil ruku na rameno.

„Věříme vám. Můžete odejít.“

Svou odpověď jsem spolkl. Vynořili jsme se totiž z podprostoru. Krystalové okno se rozsvítilo a zobrazilo cíl naší cesty. Zakát. Takřka pouštní planetu plnou nejkvalitnějších surovin vhodných pro stavbu vesmírných lodí. Zakát ovšem zastiňovalo něco mnohem menšího, ale zajímavějšího. Dosud největší meziplanetární loď, jakou kdy člověk postavil: *Mohamed*. Zatím se nikdo neodvážil žádné hvězdné plavidlo takto pojmenovat. Za týden bude *Mohamed* slavnostně uveden do provozu za účasti pěti tisíc imámů, duchovních autorit a představitelů mešit z celého vesmíru. Tato obří akce má potvrdit nadvládu muslimů nad celým vesmírem. Ukázat ekonomickou a vojenskou moc islámského světa nejen pár desítkám křesťanských planet a třem židovským, ale především samotným muslimům. Nikdo nesmí pochybovat o dokonalém vedení Rady imámů.

S úlevou jsem vyrazil do vlastní kajuty sbalit si věci. Kde se mohla náboženská policie dozvědět o cestě z Alcoru, kde jsem si ukradl současnou identitu, na Helbron? Nijak jsem se sice nemaskoval, ale letěl jsem tam soukromou sluneční plachetnicí. O tom se žádné záznamy nevedly. A co mělo znamenat to řvaní pana Zlého? Zkoušel, jest-

li mi prasknou nervy, nebo věděli víc a nechají mě ještě chvíli podusit?

O výsledkových metodách náboženské policie se tradovaly neuvěřitelné historky. Židé jim přezdívali gestapo. Pašeráci jim prostě a výstižně říkali svině. Tohle označení se mi líbilo víc. První bylo možná trefnější.

Věci jsem balil zvláště opatrně. Hledal jsem v nich skryté štěnice. Marně.

Vydechl jsem si teprve na zakátském kosmodromu. Z přepravního modulu jsem radostně vyskočil na rozpálený beton pokrytý jemným červeným pouštním pískem.

„Alláhu Akbar,“ vydechl jsem si radostně. Jako kdybych v nějakého Alláha věřil.

„La Illáha-il-l-Láh,“ opověděl nadšeně šedesátiletý vousáč za mnou. Měl jsem chuť mu za to jednu vrazit. Místo toho jsem se usmál a pokorně jej pozdravil kývnutím hlavou.

* * *

Ubytování v hotelu Safír na okraji města jsem si naštěstí rezervoval půl roku dopředu. Jinak bych skončil, jako většina pozvaných, ve stanech za měsícem. Organizátoři se s ubytováním nijak nemazali. Předpokládali, že zbožní muži po komfortu netouží. Asi to byla pravda, ale já nebyl zbožný muž.

Přesto jsem si na pokoji pro jistotu odbyl salátu-z-zuhr, polední modlitbu, a to dost hlasitě, aby mě slyšeli i okolní sousedé. Člověk nikdy nevěděl, kdo naslouchá. Snědl jsem v restauraci porci kuřete se zeleninou a vyrazil do města. Ani jsem se

nepřevlékl. Stejně jsem neměl nic jiného než úplně stejné náhradní bílé šaty vhodné pro muslimského poutníka. Ty náhradní byly sice čisté, ale je dobré dávat najevo zbožnost zanedbáváním zevnějšku.

Hlavní město Zakátu se dost neoriginálně jmenovalo Zakát. Stačilo vyjít ven a člověk hned pochopil, proč Arabové tuhle planetu milují. Monumentální mrakodrapy ze skla a oceli pokrývala souvislá vrstva načervenalého písečného prachu. Zakát byl jedna velká poušť. S tisícem oáz, přesto poušť. Hluboko pod pískem se pak nacházela cenná naleziště vody a kovů. Z nitra této planety během čtyř let povstal *Mohamed*.

Dostal jsem se na hlavní třídu lemovanou královskými palmami a snažil se sehnat taxíka. Kupodivu chodilo po ulicích mnoho žen. Některé i bez mužského doprovodu. Všechny řádně zahalené, jak předepisovalo Písmo. Některé dokonce v burkách.

Na Zakát neměli křesťané přístup. Podobný zákaz platil jenom na dalších dvou planetách. Abrasu, správním sídle Rady imámů, a pochopitelně na Zemi. Židé měli zakázaný vstup na všechny čisté muslimské planety.

Zvedl se vítr. Část bílého šátku jsem si omotal přes ústa a nos, abych nevdechoval prach. Zapadlé stanoviště taxíků jsem málem minul.

„Hodíte mě k Černé mešitě?“ řekl jsem do pootvřeného okénka.

Místo odpovědi se otevřely dveře na straně spolujezdce. Ve vznášedle seděl snad dvacetiletý kluk ve tmavé košili a kožených kalhotách pobitých stříbrnými cvočky.

„Nestůj tam jak solnej sloup a hupsni dovnitř. Chvilku potrvá, než klimoška to svinstvo odsaje.“

Po výslechu na lodi mě slang tohohle holobrádka pohladil po duši. „Hupsnul“ jsem dovnitř.

„K Černé mešitě,“ řekl jsem pro jistotu znovu.

„Sem už slyšel,“ ucedil na půl úst taxikář otráveně a šlápl na plyn. Vítr ještě zesílil. Nebylo vidět na krok. Řidič přepnul přední sklo na obrazovku. Cestu před sebou jsme viděli trojrozměrně, jak ji zobrazoval navigační systém. Radar zabudovaný ve vznášedle upozorňoval na předměty pohybující se v blízkém okolí.

Když jsme po půl hodině dojeli k mešitě, spatřil jsem na obrazovce sedm zaparkovaných aut. Asi dvacet lidí stálo venku.

„Co je to za shromáždění? Proč v tom počasí nejdou dovnitř?“ zeptal jsem se.

„To je divný, šéfe. Já to zjistím.“ Zacouval dál od mešity a vyťukal spojení na videotelefonu.

„Co chceš?“ vyštěkl z monitoru vrásčitý obličej postaršího chlápka. Zřejmě firemní dispečer.

„Neprud, Karime, a fofrem zjistí, co se to u všech džinů děje před Černou mešitou. Mám tu nějakýho zmatenýho turistu.“

„Prudíš ty, Hasane. Teď to hlásili v rádiu. Fízlové tam lízli tři křesťany. Našli u nich pět Biblí. Jeden z nich pracoval v mešitě a vydával se za muslima. Věřil bys tomu? Měli tam i víno na ty jejich zvrácený modloslužby. Doufám, že ty magory popravěj,“ ohlašoval obličej z monitoru. Pravděpodobně chtěl ještě pokračovat v kázání na téma potřeby popravování křesťanů, ale nedostal prostor. Hasan vypnul videotelefon.

„Mešita je zavřená, šéfe. Chcete do jiný? Kousek je Alabastrová.“

„Myslím, že ne. Zavezte mě do Davidovy ulice. Navštívím starého přítele,“ poprosil jsem ho.

Hasanovo vznášedlo udělalo ostrou otočku a za chvíli zmizelo z dohledu Černé mešity okupované policisty.

* * *

S křesťany jsem vždycky pracoval rád. Měli však několik chyb – tedy ti upřímní, co tomu, co hlásali, i doopravdy věřili. Takoví totiž nebyli zpravidla schopní zabíjet, a pokud už k tomu někomu pomáhali, trpěli výčitkami svědomí. Chybělo jim zdravé židovské: oko za oko, zub za zub. Čím méně toho věděli, tím lépe. Navíc nebyli schopni se obejít bez svých klasických propriet: mešního vína, hostí a Bible. Mít u sebe kompromitující věci je vždy ožehavá záležitost.

Rawiho Muneeba, svůj kontakt na Zakátu, jsem neznal. Viděl jsem jenom fotografii. Měl být už dvacet roků utajeným křesťanem. Posledních pár let spolupracoval s Haganou. Z přesvědčení. Přesto jsem ho v duchu proklel. Přistát moje loď o hodinu dřív, mohl jsem s ním teď sedět spoutaný v autě náboženské policie.

Nechal jsem se vyhodit na křižovatce Davidovy a Jeruzalémské ulice. Dal jsem Hasanovi pár kreditů navíc a vzal si od něj vizitku. Sympatický mládenec.

Vítr se trochu utišil. Dost na to, abych na ulici viděl a zároveň nebyl z dálky sám moc vidět. Plán

cesty z křižovatky jsem studoval jen párkrát. Kvůli zvířenému písečnému prachu ulice stejně vypadaly úplně jinak než v elektronických plánech města.

Po dvaceti minutách bloudění jsem měl šaty, vlasy, kůži i oči plné písečného prachu. Stál jsem před třípatrovou budovou cestovní společnosti Exima. Mačkal jsem zvonek snad deset minut. Nikdo neodpovídal. Pořádně jsem se do něj opřel.

„Máme zavřeno,“ zapraskal komunikátor u dveří.

„Mám speciální objednávku pro Ibrahima Churšída,“ vyjekl jsem rychleji, než chlápek na druhé straně stihl přerušit spojení.

„Speciální objednávky jsou jen pro velmi zámožné zákazníky,“ prohlásil po chvíli překvapeně.

„Peníze jsou pomíjivé. Zůstává jen láska k Bohu,“ pronesl jsem už klidnějším hlasem.

„Co se dá koupit za takovou lásku?“ odříkával pomalu muž.

„Sedmdesát jedna panen a stará coura,“ zašeptal jsem. Zakončení smluveného signálu jsem před čtyřmi měsíci vymyslel sám. Žádného muslima by podobná věta nikdy nenapadla, natož aby ji vyslovil. Za půl minuty se dveře otevřely. Stál v nich rozčepýřený šedovlasý vyhublý padesátník s brýlemi, v hnědé košili a černých kalhotách. Chytl mě za paži a verval dovnitř. Chvatně zabouchl a zamknul. Třepal se jako vlajka na stožáru.

„Byl jste u Černé mešity?“ zeptal se.

„Ano, ty svině tam pozatýkali spojky. Co se stalo?“

„Pravděpodobně někdo zradil,“ podíval se na mě, jako bych se k tomu měl přiznat. Kromě vedení Hagany mi nikdo moc nevěřil. Nepatřil jsem k nim. Najatý žoldák je vždycky podezřelý.

„Neblbněte. Taky na to mohli přijít sami. Víte, kolik prachů v té akci mám. Navíc po mně jdou muslimové víc než po vás. Za pašování chlastu je provaz. S tím, co jsem toho propašoval já, by jim pro mě nestačila všechna lana na týchle planetě,“ pronesl jsem.

Ibrahim se trochu uklidnil. Vyšli jsme do prvního patra. Zatímco přízemí sloužilo jako kanceláře, nahore majitel firmy bydlel. Nalil mi studený čaj s mlékem. Raději jsem se neptal, z čeho je vyrobeno. Krávy se na Zakátu nechovaly a dovážet ho by stálo majlant.

„Kolik jezdců už je na lodi?“ zeptal jsem se.

„Patnáct, pokud vím. Dalších dvacet dorazí s poutníky. Ti ovšem nemají zbraně,“ odvětil.

To znamenalo pětatřicet na ovládnutí takového kolosu, jako je *Mohamed*. Celá tahle akce byla vážně šílená. Bude tam pět tisíc oddaných muslimů a nejmíň tři stovky vojáků a policajtů. Celé to slavné křesťansko-židovské komando vyslané lidmi z Hagany můžou utlouct modlitebníma čepicema. Je vidět, že celou akci vymýšleli zoufalci.

„V pořádku. Máte pro mě plány?“ nadhodil jsem po chvíli.

„Ne úplně, ale jsou tam hlavní spojovací chodby a bezpečnostní okruhy, jak jste chtěl.“ Ze zásuvky stolu vytáhl balík papírů v kožené složce.

Vzal jsem ji a vyrazil ke dveřím. Pokud dostali Muneeba, mohli si brzy přijít i pro Ibrahima. Nechtělo se mi dopíjet čaj a čekat na příjezd náboženské policie.

„Myslíte, že se akce povede? Že uneseme *Mohameda* a vláda splní naše požadavky? Že nám dají

náboženskou svobodu?“ ptal se mě nakonec dychtivě u venkovních dveří.

„Uvidíme,“ rozloučil jsem se a vypadl do zvířecího prachu na ulici.

Bloudil jsem asi deset minut městem, abych se vzdálil od cestovní kanceláře, a pak zavolaal Hasanův taxík. Měl jsem ještě čas zajet na nákupy.

* * *

V hotelu jsem v televizi naladil hlavní zpravodajský kanál. Zatčení tří křesťanů se věnovali jenom okrajově. Neradi přiznávají, že se někdo může od pravé víry odklonit. V reportáži vedli Muneeba a jeho dva přátelé k budově soudu, odkud je vyexpedovali rovnou do vazby. On i ostatní dva odhalení křesťané nesli hlavy hrdě vztyčené. Na rozdíl od Ibrahima mou identitu neznají. Nemají tedy koho prozradit. Ani o plánu na únos *Mohameda* nevěděli. Problém spočíval v zásilce, kterou u nich ukryli moji zaměstnavatelé. Policajti neměli šanci ji objevit, ale musím pro ni vyrazit ještě dnes. Dřív než ti tři začnou zpívat. Mohli být sebevíc odhodlaní, ale v péči náboženské policie se dřív nebo později rozmluví každý.

Hlavní zprávy se jinak nejvíce věnovaly blížícímu se slavnostnímu otevření *Mohameda*. Akce se má zúčastnit i pět ministrů Rady imámů a několik slavných herců i hereček. Kolem gigantického korábu už teď kroužily desítky vojenských lodí a stovky zpravodajských. Kamery jej nasnímalý snad ze všech možných úhlů. Skutečně impozantní veledílo.

Vykonal jsem večerní modlitbu a zhasl světlo. Počkám ještě hodinu a vyrazím do mešity.

* * *

V obchodě jsem si cestou od Ibrahima koupil levnou modrou burku. Hasan mě sjel dost opovržlivým pohledem. Dělal jsem, že si toho nevšímám, ale přidal jsem mu další plusové body. Koupil jsem i mapu města. K Černé mešitě je to dobrých sedm kilometrů. Chvilí jsem váhal, zda si nevzít taxíka. Začínám pěkně lenivět. Převlékl jsem se a vyrazil.

Po západu slunce se pěkně ochladilo. Na černé obloze se leskly tři měsíce. Jeden velký a dva vzdálené namodralé. Písečná bouře ustala. Zkřehlé prsty jsem zamotal do povlávajícího textilu burky a přidal rázně do kroku, abych se zahřál.

Před mešitou stálo jedno policejní auto. Seděli v něm tři chlápci. Dva vypadali, že spí. Ten poslední měl rozsvícené světlo a četl si Korán. Obvodovou zeď jsem přešel zezadu. Nebyla moc vysoká. V zahradě stálo několik trnitých stromů. Naštěstí dost daleko od sebe, abych mohl v klidu projít. Okna nezabezpečená. Žádné mříže ani hlásiče pohybu. Kdo by se také na muslimské planetě chtěl vloupat do mešity? Stačilo pár úderů loktem a okno se rozletělo dokořán. Potichu.

Opatrně jsem seskočil na koberec a přivřel okno. Z ulice do hlavní místnosti dopadalo světlo. Díky tomu jsem mohl dobře vidět. Nesměl jsem se ale přiblížit k oknům, aby mě neprozradila vlastní silueta. I čtoucí policajt mohl občas vzhlednout k budově.

Teď jen najít tu správnou knihu. V administrativní místnosti stál malý příruční trezor. Otevřený a prázdný. Snad není Muneeb takový pitomec a neschoval ji na prvním místě, kde by hledal každý policajt. Propátral jsem šuplíky i skříně. Nic. Prolezl jsem všechny místnosti. Už jsem byl vážně zoufalý. Kam bych schoval takovou věc já? Dumal jsem a pak mi to došlo: Tam, kam patří. Do knihovny!

A měl jsem pravdu. Ležela tam. Přesně uprostřed. Mezi různými vydáními Koránu byl ten můj největší a nejtěžší. Na zadní straně vytištěno poznávací znamení: Vydáno na Alcoru. Měl jsem co dělat, abych nevykřikl radostí.

V okamžiku, kdy jsem Korán zastrčil do tašky přes rameno, uslyšel jsem charakteristické pípání tlačítek elektronického zámku dveří. Namáchl jsem se do stínu knihovny.

Ve dveřích stáli dva policajti. Doufal jsem, že byli z auta před mešitou, a ne nějaká posila. Jeden držel v ruce baterku. Kužel světla chaoticky bloudil po místnosti. Nepostřehl jsem, že by měli vytažené pistole. Zatajil jsem dech a čekal. Vešli dovnitř. Paprsek světla přešel přes knihovnu a olízl mi levou ruku. Nevšimli si mě. Přešli do kanceláře. Nechal jsem tam pěkný nepořádek. Musel jsem rychle jednat, než jim dojde, že se někdo vloupal do mešity, a informují ostatní řízly. V duchu jsem děkoval, že mají mešity všude koberce. Nemusel jsem se tolik snažit, aby nebyly slyšet moje kroky. Policajt s baterkou šmejdil vevnitř. Druhý stál ve dveřích a opíral se o rám.

Nejhorší je okamžik těsně před tím, než se rozhodnete jednat. Máte chuť utéct. Jakmile se pohybnete, jde to samo.

Prudce jsem zvedl pravou ruku, dlaní zakryl policajtovi ústa a zároveň pevně uchopil za bradu. Levačka přistála na temeni. Stačilo jen prudce trhnout a strážník se sesul k zemi. Ten druhý si toho vůbec nevšiml. Čerstvé mrtvole jsem vytáhl z pouzdra pistoli. Těsně předtím se chlápek s baterkou otočil a osvětlil mi tvář. Zmáčkl jsem spoušť.

Dostal přímý zásah do hrudi. Odletěl asi metr. Rozložil se na stůl pokrytý rozházenými papíry. Lejstra se pomalu stávala rozházenými krvavými papíry.

Hluk výstřelu se v malé místnůstce pěkně rozlehl. Teď večer ho museli slyšet přinejmenším na ulici před mešitou. Proběhl jsem ke vchodovým dveřím. Někde by tu měl stát třetí fízl. Nestál. Pořád seděl v autě a spal. Ani rána z pistole jej nevzbudila. Zkusil jsem opatrně tlačítko otevírání. Dveře se tiše rozevřely. Chvilku jsem váhal. Jenom chvilku. Může se vzbudit každým okamžikem a zburcovat kolegy. Potřebuji alespoň hodinu na návrat do hotelu. Položil jsem mu pravou ruku pod bradu a druhou na temeno.

Doufám, že ten poslední sen alespoň stál za to.

* * *

„Alláhu Akbar,“ pozdravil mě policista kontrolující totožnost pasažérů na dopravníku číslo patnáct.

„Alláhu Akbar Kabíra,“ zadeklamoval jsem poslušně. Ukázal jsem mu průkaz a přiložil otisk praveho palce. Obojí se shodovalo s mladým imámem Ali al-Borakem ze seznamu pozvaných na slavnostní uvedení mezihvězdné lodi *Mohamed* do pro-

vozu. Prohlídka byla rychlá. Měl jsem s sebou jen Korán. Jako většina mých spolucestujících. Prošel jsem detektorem kovů a výbušnin.

„V pořádku. Další,“ poslal mě na místo kontrolor.

Sedl jsem si na vyhrazené křeslo. Většina mužů v dopravníku byla starší než já. Někteří vyplašeně nervózní, jiní očividně dychtiví. Jen málokdo vypadal klidně. Zkoušel jsem odhadnout, jestli někdo z nich patří k lidem z Hagany. Jeden měl trochu židovský profil. Četl si v Koránu a občas se polohlasem dovolával Alláha. Buď jen další fanatik, nebo vážně únosce. V tom případě ovšem dost přehrával.

Dostal jsem místo u okna. Na rozdíl od vesmírných lodí mají dopravníky létající na oběžnou dráhu okna. *Mohameda* visícího ve vesmírné prázdnotě nad žlutým Zakátem jsem už znal. Nyní pohled na něj clonily stovky lodí kroužících nebo parkujících okolo. Většina z nich byly výletní dopravníky. Přicestovaly sem desetitisíce lidí dychtících vidět start této úžasné lodi. Pár desítek patří televizním stanicím. Ostatní pak armádě a náboženské policii. Sevřel jsem křečovitě svůj Korán. Přistáváme.

* * *

Tricet pět teroristů podzemní organizace Hagana svůj útok načasovalo celkem profesionálně. Kameery desítek televizí zrovna mířily na nejstaršího člena Rady imámů, držícího plamenný projev, když se jeho hlava efektně rozprskla do prostoru díky přesně mířené kulce. Na pódium vyskočilo pět chlapů v uniformách ochranky lodi a zbývajícím čtyřem

pohlavárům přiložili pistole k hlavám. Na svých uniformách měli navíc navlečenou červeno-modro-bílou pásku.

Velitel komanda elegantně přeskočil bezhla-vou mrtvolu a postavil se sám za mikrofon. Zřej-mě chtěl přednést požadavky únosců. Jak zněly, se už asi nedozvím. Hlava únosce následovala osud té imámovy. Její zbytky dopadly směrem k vychlá-dajícimu duchovnímu. V tu chvíli nastala regulér-ní panika. Následná přestřelka ji doplnila krásnou zvukovou kulisou. Na rozdíl od ostatních poutníků jsem ovšem neprchal bezcílně.

Než plán Ibrahima Churšída roztrhaný na mi-limetrové kousky skončil v toaletě, vryl jsem si jej do paměti jako buddhista mantru. Alespoň se to tak říká. Buddhisté už sto let oficiálně neexistovali.

Z kongresového sálu dvakrát vlevo, vpravo, zase dvakrát vlevo a servisním výtahem do jedenatři-cátého patra. Až k výtahu si mě nikdo nevšímal. Před ním stálo snad dvoumetrové plešaté monst-rum se zrzavým plnovousem.

„Uklidni se, poutníku, právě jsem dostal zprá-vu, že všichni útočníci byli pobiti. Na lodi je znovu nastolen pořádek. Můžeš se vrátit do kongresové-ho sálu,“ mluvil ke mně jako k malému ubřečené-mu dítěti. Chlapci tedy dlouho nevydrželi. Ona se v pětatřiceti lidech loď s pěti tisíci pasažéry unáší vážně blbě. I tak jsem čekal, že vydrží déle.

„Díky, opičáku.“ Vhodnější oslovení jsem pro něj nenašel. Svůj účel splnilo. Rozhodil jsem ho. Hned nato to schytal mezi nohy. Ještě než se stihl zkrou-tit bolestí, dostal to pravým zvedákem na bradu. Doufal jsem, že hned padne k zemi. Složil se až

po dalších sedmi ranách. Z odřeného hřbetu pravé ruky mi tekla krev.

Zatáhl jsem bezvládné tělo do výtahu, odzbrojil ho, zmáčkl potřebné patro a zlomil mu vaz.

Nejjednodušší vstup do počítače lodi jsem našel v náboženském centru. Odtud se měla vést do všech reproduktorů *Mohameda* živá kázání. Doufal jsem, že tu nebude ani noha. Bohužel byla. A ještě další tři. Patřily dvěma technikům. Díky jejich přítomnosti zůstaly dveře do centra odemčené. S pistolí v ruce jsem je požádal, aby mi otevřeli vstup do počítače. Vytáhl jsem Korán uložený za pasem a odtrhl spodní desku obalu. Byla z umělé nekovové slitiny. Majstrštyk židovských koumáků. Měla i vhodný konektor k připojení. Abych měl jistotu, že se program uvnitř nahraje, musela deska zůstat připojená nejmíň deset minut. Čas jsem si ukrátil zastřelením obou techniků.

* * *

Pro jistotu jsem se vrátil jiným výtahem. Okolo kongresového sálu to bzučelo jako v úle. Pověřený velitel náboženské policie už stačil rozhodnout, že se odlet *Mohameda* k Zemi uskuteční. Posunuli start jen o deset hodin. Mrtvolý muslimů i útočnicků už stačili odklidit. Teroristů padlo třicet. Pět se tedy musí ještě někde na lodi skrývat. Zabili všechny zástupce Rady imámů, patnáct členů ochranky a třicet poutníků. Jak znám tajnou náboženskou policii, měla je na svědomí spíš její palba než hochů z Hagany.

Prodíral jsem se policisty, ochrankou lodi a poutníky v kongresovém sále snad půl hodiny, než jsem našel televizní štáb zpravodajské agentury Jerema. Všichni měli tradiční bílé oděvy od daných věřících, takže jsem se jen zbavil visačky návštěvníka a připnul si identifikační štítek asistenta produkce.

S opuštěním *Mohameda* jsme neměli nejmenší problém. Přestoupili jsme do malé, ale rychlé mezihvězdné kocábky a dali tomuhle monumentálnímu hrobu sebevražedného křesťansko-židovského komanda únosců sbohem. Zbývaly dvě hodiny, než se z něho stane hrob masový. Doslova a do písmene. Program z mého Koránu už nenápadně přebírá kontrolu nad celou lodí. Až se mu to povede, nahodí motory a odpálí ji směrem k Zakátu. Z *Mohameda* se stane kamikadze. Jako obrovský meteorit zasáhne povrch planety a nejmíň třetinu jí dokonale vyhladí. V té době už budeme v podprostoru.

Zrovna jsem přemýšlel nad tím, jestli na Zakátu zahynou i Ibrahim, křesťan Muneeb sedící ve vězení a taxikář Hasan, když mě přerušil můj pobočník David.

„Takže plán A nevyšel,“ povzdechl si a nalil mi panáka whisky.

„Plán A vyšel. Plán B nikdy nebyl. To komando poslali jen na odlákání pozornosti. Od začátku bylo jediným cílem zničit tu posranou loď a poslat do pekla co nejvíce lidí.“

„Do prdele,“ ulevil si, „přepokládám, že jsme dostali peníze předem. Ale nedošlo jim, že to muslimové nemůžou jenom tak nechat? Určitě vtrhnou na pár planet, aby se mstili.“

„Historia magistra vitae, milý příteli. Touhle taktikou kdysi muslimové ovládli Zemi. Teď to samé zkoušejí dřívější vládci. Myslím, že mě docela zajímá, jestli se jim to povede.“

Pozvedl jsem panáka a zalil sucho v hrdle. Whisky byla skutečně dobrá. Budu si muset pár litrů schovat na horší časy.

Poutník k Zemi

„A k tomu přidám sto padesát žen. Žádná z nich není starší dvaceti let, krásné, všechny dobře stavěné a hlavně zdravé. Na otrokářském trhu mají větší cenu než tvoje loď. Padesát z nich jsou ještě panny,“ odříkal pomalu Al-Amín s důrazem na poslední slovo. Díval se mi upřeně do očí, aby zjistil, jestli mě jeho velkolepá nabídka zaujala.

Bezesporu mě ohromil, ale nedal jsem to najevo.

„Kontroloval jsem je osobně, nevěřící,“ dodal po chvíli a okázale se zachechtal, aby všichni pochopili, že šlo o vtip. Za ty roky, co s ním obchoduju, ho znám natolik, že vím, že o žádnou legraci nešlo. Onu kontrolu panenství určitě prováděl osobně a velmi si ji užil. Potáhl si z vodní dýmky a po mocném šluku na chvíli zavřel oči, aby si lépe vychutnal kouř tabáku s chaynekou. Opojná a fyzicky nenávyková droga pocházela z této planety a její vývoz v podstatě živil většinu zdejší populace. Musím přiznat, že jsem na jejím prodeji překupníkům docela dobře vydělával, což byl jediný důvod, proč jsem teď seděl v obřadním stanu tohohle hrdlořeza a poslouchal jeho obchodní návrhy.

Amín vážil dobrých sto dvacet kilo. I při úctyhodné výšce přes sto devadesát centimetrů působil dojmem obtloustlého stárnoucího páprdy. Navíc plešatého páprdy. Co mu chybělo na hlavě, hra- vě doháněl délkou prošedivělých vousů. Kolem něj

na polštářích z ovčích kůží seděli čtyři nižší klanovní vůdci. Dívali se na mě a mého společníka a zadržet mlčeli.

„Tvá nabídka je skutečně velkolepá, ale nemohu ji přijmout. Víš, že pašeráci mají svůj kodex a ten nám zakazuje prodávat atomové zbraně. Nemohu ti je obstarat ani za tisíc panen a tisíc tun drogy, stejně jako bych A-bombu nikdy neprodal Bánímu-al-Mustalíqovi. Tvá velkorysá nabídka je zbytečná, velký bojovníku. Pokud bych ji přijal, velmi brzy by má hlava poletovala vesmírem a mé orgány by posloužily lidem, kteří je potřebují a jsou ochotni za ně dobře zaplatit,“ pronesl jsem pateticky. Al-Amín si na takovém způsobu komunikace zakládal, stejně jako všichni Čečenci.

Situace na frontě musela být pro jeho klanový svaz skutečně vážná, když se rozhodl přemluvit mě k porušení kodexu. Bání se poslední dobou chlubil, že je pouze otázkou času, kdy si Amínovou hlavou ozdobí vchod do svého sídla, ale nebral jsem ho příliš vážně. Čečenci jsou chvástáním a zveličováním svých činů doslova posedlí. Myslím, že když se nějaké dítě nahlas nechlubí a dostatečně nezveličuje všechny své činy, obviní jeho matku z cizoložství a jejího potomka prodají otrokářům jako nežádoucí kukačku.

Tentokrát zřejmě Al-Amín nepřeháněl. Chtít po mně atomovou bombu místo klasického sortimentu pozemních a leteckých zbraní skutečně znamenalo, že klanům starého chlívníka teče do bot.

Al-Amín mé odmítnutí zřejmě očekával. Ani neotevřel oči, jen dál rytmicky šlukoval kouř z vodní dýmky. Tvářil se, že mě vůbec neslyšel. I ostat-

ní vůdci vypadali jako sochy z muzea voskových figurín.

„Mohu ti do týdne dodat libovolné množství T-95. Rusové zase vylepšili jejich ovládání a přidali víc zbraňových systémů. Mám v nákladním prostoru nové americké kulometry se střelami s tepelným naváděním a otrávenými kulkami, létací magnetické miny nebo nová děla typu Kaaba. Muslimská federace je zařazuje do výzbroje svých pozemních jednotek. Jsou naprosto spolehlivá, mám i...“

„Dost už!“ zařval najednou klanový vůdce a s tím výkřikem vyprskl chaynekový kouř doprostřed stanu.

„Nechci zbraně, nevěřící pse. Tvé ceny jsou nadsazené, jako bys pocházel z lůna židovské děvky. Všechno tohle zboží prodáváš Bánímu, který plundruje mé vesnice a města. Chci atomovou bombu. Chci vyhladit Nový Grozný a ty mi k tomu pomůžeš,“ ukázal na mě prstem a v jeho očích plálo šílenství jako maják, který námořníky varuje před ostrou a zrádnou skálou.

Začínal jsem chápat, proč před sto lety, nedlouho poté, co poslední nevěřící, tedy lidé, již nevyznávají islám jako své náboženství, odešli ze Země, věnovala Rada imámů Čečencům tuhle příjemnou planetu s mírným klimatem. Jejich přesun stál Muslimskou federaci astronomickou sumu, ale klid, který Země po jejich odstěhování získala, byl evidentně k nezaplacení.

Planetu si pojmenovali Basajev, po svém legendárním válečníkovi. Jen co se pořádně zabydleli, začali dělat to, co od nepaměti uměli nejlépe: vraždit se mezi sebou. Na Basajevu permanentně

probíhaly desítky lokálních konfliktů mezi znesvářenými klany. Čečenci samotní se netvářili, že jim věčná válka nějak vadí. Naopak. Myslím, že byli ve svém živlu. Stejně jako my, pašeráci zbraní. Jediný problém představovala nesolventnost jednotlivých klanů. Cenné kovy se na planetě příliš netěžily. Za zbraně šlo získat jedině ženy nebo sušenou chayneku a obojí mělo své nevýhody. Ženy byly náročné na přepravu, chayneka zase na prodej. Po pašerácích drog šli nejen vojáci Muslimské federace, ale i většina policajtů ze samostatných neislámských planet. Navíc cena na trhu kolísala a občas jsem byl rád, když jsem na konci obchodu neprodělal poslední skafandr. Dlouhodobě se ovšem směna s Čečenci vyplácela, jen musel být člověk obzvlášť opatrný.

Nešlo o první cholerický Al-Amínův výstup. Za léta, co se s ním zahazuju, jsem jich už pár zazžil. Existoval jenom jeden vhodný způsob, jak nyní zareagovat. Prudce jsem vstal a se mnou i můj pobočník Mohamed Majid, muslim původem, ale jinak milovník uleželé skotské a zavilý ateista.

„Odpusť mi, ctihodný Al-Amíne, že jsem tě rozčilil. Jsi čestný muž a skvělý bojovník. Pokud budeš mít ještě někdy zájem, bude mi ctí s tebou obchodovat, ale nyní již musím odejít,“ pronesl jsem úsečně.

Nad těmi frázemi jsem ani nepřemýšlel. Vypouštěl jsem je z úst automaticky jako dětskou říkanku. Čečence nikdy nesmíte poslat k šípku přímo, a už vůbec ne někoho, jako je tenhle cholerický zabiják. A rozhodně ne před dalšími klanovými vůdci. Pouhý náznak urážky by musel smýt krví. Vaší krví.

S Mohamedem jsme se Al-Amínovi hluboce uklonili a pomalu vycouvali ze stanu. Do očí mě uhodila záře červeného slunce.

Hned potom mě do čelisti uhodila černá pažba pušky.

Ztratil jsem rovnováhu a jako pytel chayneky spadl na zem. Nade mnou stáli tři ozbrojenci a mířili mi na hlavu samopaly. Dva si vzali do parády Mohameda. Jeden mu okovanou botou (z do-dávky, kterou jsem jim doručil předminulý měsíc, spolu s dálkově řízenými americkými tanky) drtil krk a druhý mu do břicha strkal hlaveň samopalu. Ruská K-7. Taky moje zboží.

Čečenec vyšel ze stanu, protáhl se jako kočka po dobrém obědě a pomalu se nade mnou rozkročil.

„Mohl jsi získat sto padesát žen za jednou mi-zernou bombu. Teď mi ji dáš zadarmo a já tě mož-ná nechám žít, nevěřící.“

Jeho situace musela být daleko horší, než jsem se domýšlel. Tím, co provedl, ztratil výhradního dodavatele zbraní a zároveň riskoval pomstu pa-šerácké gildy. Nejenže mu teklo do bot, už v tom musel být nejspíš po kolena a voda pořád prudce stoupala. Zoufalá situace plodí zoufalé činy.

„Nemám na lodi žádnou atomovou bombu. Mu-sel bych pro ni zaletět na Tortugu. Dřív jak za dva týdny to nestihnu.“

„Nelži!“ zařval Amín a kopl mě do břicha. „Vím, že je na Jeremiášovi nejméně jedna. Při tvé po-slední návštěvě mi to prozradil člen tvé vlastní posádky.“

V duchu jsem proklel anonymního užvaně-ného podrízeného a rozhodl se, že všechny posa-

dím na detektor lži. Kdo neudržel jazyk na uzdě, skončil. Tedy pokud se dostanu z dostřelu Čečence a jeho bojovníků.

„Amíne, přáteli, nevím, jak ti pomoci. I kdybych tu atomovku na palubě Jeremiáše měl. Chlapci s ním krouží na oběžné dráze a příkaz k bombardování Grozného ode mě neposlechnou. Znají kodex. Zvláště když jim řeknu, že jsem zde jako zajatec. Zvolí si nového kapitána a já ti tady zůstanu jen na ozdobu.“

„Ozdobu si udělám z tvé hlavy a tvého mužství, pokud nesplníš mé podmínky, pse.“ Amín mě znovu kopl do břicha. Zřejmě ho tenhle alternativní sport – kopanec do zajatce s rozběhem – začínal bavit.

Zachytil jsem Mohamedův zoufalý pohled. Oběma nám bylo jasné, že přivést Čečence k rozumu nepůjde. Buď se ulicemi Grozného prožene radiační vítr, nebo se našimi těly proženou nože Amínových nohsledů.

„Dobře, ty zmrde. Vyhrál jsi,“ řekl jsem a místo odpovědi schytl vzteklý kopanec. Tentokrát do slabin. Bolestí mi vytryskly slzy. Slovní úcta už dávno nebyla potřeba. I když splním všechna jeho přání, těžko mě kdy pustí. Nejsem Čečenec, ale krevní msta mi není cizí. Amín mě zná a ví, že ani já nejsem v odpouštění zrovna přeborník.

„Musím do modulu k vysílače. Telepatii kupodivu neovládám,“ zavtipkoval jsem a pomalu, aby se strážci náhodou nepolekali a nestiskli citlivé spouště svých K-7, se postavil na nohy.

* * *

Do dvoumístného modulu se nás nacpalo šest. Připadal jsem si jako v sauně. Ještěže jsme byli všichni oblečení. Naši hlídači páchli ovčinou, chaynekovým kouřem a strojním olejem na promazávání zbraní. Amín se posadil do sedačky pilota a rozhlížel se kolem. Předpokládám, že hledal něco, co by stálo za odcizení.

„Jeremiáši, tady modul číslo jedna.“ Výzvu jsem nemusel ani jednou opakovat. Mikrofon zapraskal a ozval se hlas navigátora.

„Zdravím vás, kapitáne. Už se vracíte?“

„Ještě ne, Pavle. Domluvili jsme s Al-Amínem skvělý obchod.“

„S Al-Amínem? Tím slizkým penetrátorem ovčí?“

Čečenec v židli nadskočil. Mít v tu chvíli Pavla Arsenije po ruce, vymlátil by z něj jeho širokou, smutnou ruskou duši.

„Ano, s ním. Získáme sto padesát mladých žen, z toho padesát panen, a pět metrů chaynekových listů nejlepší kvality za jednu drobnou službičku.“

„Službičku?“ zapraskal v mikrofonu podezřívavý navigátorův hlas.

„Ano, službičku. Shodíme na Grozný atomovku.“

„Cože!“ vykřikl Pavel. Ozvěna jeho hlasu se prohnala reproduktorem do modulu a chvíli v něm rezonovala.

„Vy jste se zbláznili! Tarek z nás všech udělá šašlik. Nemůžeme prodávat atomovky ani se míchat do konfliktů. Jen prodáváme zbraně. Chystáte se na nejšílenější porušení kodexu, o jakém jsem kdy slyšel. Kapitáne, vy jste se musel přiotrávit kouřem z toho jejich svinstva. Váš rozkaz odmítám

uposlechnout,“ rozezněl se modulem Rusův rezolutní hlas.

„Pavle Arseniji, starý vesmírný vlku, rozumím ti, ale odpovědnost za tuhle akci nesu jenom já. Jestli bude chtít Tarek na stole něčí koule v jahodové omáčce s rýží, jsou to ty moje. Vy dostanete podíl na prodeji a do konce života nemusíte hnout prstem.“

Navigátor se na chvíli odmlčel, jako by nad mým vysvětlením přemýšlel.

„Kapitáne Danieli Kalandro, naposled vás prosím, rozmyslete si to.“

„Ne, je to moje rozhodnutí a stojím si za ním. Obchod už jsme s Al-Amínem stvrdili. Kdy budete schopni bombu odpálit na místo určení?“

„Sám víte, že je to oříšek. Musíme ji nejprve složit, zaktivovat a pak vymyslet, jak se dostat do letového prostoru. Nad Grozným je skvělá obranná vzdušná síť. Sami jsme ji pomáhali budovat,“ zabručel nespokojeně.

„Nad tím jsem už přemýšlel. Spojte se s Báním, že mám pro něj skvělou nabídku nových amerických automatických vznášedel, která po mně chtěl. Až vám otevře letecký koridor, zakroužíte nad městem, odpálíte bombu a zmizíte.“

Al-Amín se rozvaloval v mém pilotním křesle a jeho úsměv se stával stále širším a širším, až jsem se bál, že si za chvíli vykloubí čelist. Jeho sen o velkém atomovém hříbku nad městem nenáviděného nepřítele se začínal uskutečňovat.

„Doufám, že se nebudete vyskytovat někde v dosahu bomby,“ nadhodil Rus.

„Kdepak. Zůstaneme v blízkosti modulu,“ zavrtil jsem hlavou, i když mě nemohl vidět.

„Dobře. Oznámím to posádce a pak se spojím s Al-Mustalíqem. Dřív než ráno nám určitě koridor neotevře.“

„Výborně, alespoň si budeme moci užít velkolepé pohostinnosti vojenské polní základny ctihodného Al-Amína,“ řekl jsem a přerušil spojení s *Jeremiášem*.

Vysoký Čečenec vyskočil radostně z křesla. Tvářil se, jako by právě v loterii vyhrál vládu nad celou planetou. Až jsem se bál, že mě dojetím láskyplně obejmě. „Dobře jsi to vymyslel, nevěřící. Je vidět, že nikdo se ve lhaní nevyzná tak dobře jako křesťanští psi,“ pronesl spokojeně.

* * *

Trochu jsem doufal, že se k nám po rozmluvě s navigátorem začne věznil chovat trochu ohleduplněji. Pravda, už neměl potřebu do mě kopat, ale to představovalo veškerou změnu k lepšímu. S Mohamedem nám nasadili pouta a pak nás svázali dohromady nanolanem jako párek sadomasochistických homosexuálů. Problém vězel v tom, že pokud jste sebou hýbali, začalo se lano zkracovat. Dilema mezi potřebou poškrábat si svědivé místo a touhou nenechat si postupně rozřezat kůži a svaly bylo pro vězně mučivou zkušeností. Otravná moucha nebo nějaký její hmyzí příbuzný měli v kombinaci s touhle vymožeností moderní nanotechnologie na svědomí stovky životů. Lano prakticky nešlo přerušit. Rozpojit jste jej mohli jen ve spojovacím článku a po zadání trojmístné kombinace.

„Kapitáne,“ zašeptal mi do ucha Mohamed.

Opatrně, abych nezpůsobil reakci nanolana, jsem pokýval hlavou a dal tím znamení, že jej vnímám.

„Myslíte, že vás Arsenij poslechne? Přece neshodí bombu na Grozný. Žijou v něm tři miliony lidí.“

„Arsenij není žádný pitomec a já taky ne. Neboj se a zkus chvíli spát. Hlavně se prosím nevrť. Budu vzhůru. Jestli se ti začne zdát o tancování, zkusím tě vzbudit dřív, než nás to nakrájí jak mrkev do boloňské omáčky.“

* * *

Zdál se mi sen. Ležel jsem na zemi a někdo mě kopal do hlavy. Otevřel jsem oči. Moc to nepomohlo. Všude kolem byla tma a stále mě někdo bouchal do hlavy. Chtěl jsem roztáhnout ruce, když mi náhle došlo, kde ležím a čím jsem svázaný. Rány do hlavy jsem dostával od Mohameda. Bouchal mě čelem do zátylku.

„Kapitáne, vzbudte se,“ zašeptal.

„Jsem vzhůru,“ zahuhlal jsem potichu, i když šeptání nebylo vůbec potřeba. Zvenčí k nám doléhaly výbuchy, střelba a výkřiky v čečenštině.

„Někdo zaútočil na základnu,“ oznámil zbytečně můj pobočník.

Zvuky boje – výbuchy a střelba z automatů – se k nám neodvratitelně blížily. Asi patnáct minut po probuzení se rozhrnulo plátno zakrývající vchod do stanu a dovnitř jím propadlo tělo vousatého vojáka. V rukách třimal nějaký obstarožní samopal.

Kolíky s tichým ponk vyskočily ze země a náš stan odletěl pár metrů do tmy. Ozářený matným

světlem tří měsíců rozložených skoro pravidelně po obloze se nad námi tyčil bojový robot T-95. Jedno ze čtyř ramen se přiblížilo na pět centimetrů a vevnitř zabudovanou kamerou zkoumalo, čím jsme svázaní. Z ramene se odklopil kulomet a místo něj se vysunula diamantová pilka. S tichým bzučením se přibližovala k elektronickému zámku a zároveň spoji nanolana. Zavřel jsem oči a tiše prosil Boha o milost.

Pila se zakousla do zámku a lano se zakouslo do nás. Cítil jsem, jak se stahuje do sebe. Vlákno mi prořízlo kůži na několika místech na nohách a rukou. Mohamed vykvikl bolestí. Lano se mi začalo utahovat kolem krku.

Snad v posledním okamžiku, kdy jsme ještě mohli přežít bez úhony, spoj praskl a nanolano se smrsklo jako jojo do dvou malinkatých kousků. „Alláhu Akbar!“ vykřikl úlevou Mohamed.

Když je nouze nejvyšší, zřejmě i ateista svou mysl obrátí k poslední naději všech zoufalců.

Protáhl jsem se jako kočka a nastavil pilce pouta.

T-95 měla opálený maskovací nátěr a v jejím krunýři se šklebilo snad přes tisíc dírek po odražených čečenských kulkách. Myslím, že tuhle mašinku budu muset prodat s pěknou slevou.

„Jeremiáš?“ spíš oznámil, než by se ptal Mohamed.

„To si kurva piš. Někde okolo ještě běhají další tři,“ obrátil jsem mrtvolu a z tuhnocích prstů jí vyrval samopal.

T-95 jsou dálkově ovládané bojové stroje. Jeden má hodnotu desetiny vesmírné plachetnice. Nejsou

fistikovanější software, dva velkorážní kulomety, dva rychlopalné kanony s laserovým zaměřovačem a tělo narvané střelivem a třemi druhy bojových plynů. Nohy jsou schopny vyvinout v rovném terénu a při standardní pozemské gravitaci rychlost sto kilometrů v hodině. Stroj šel rovnou po mém navigačním čipu, který mám nastřelený v levém rameni, takže jej určitě ovládal samotný Arsenij. On jediný zná frekvenci, na které vysílám svůj signál. Usmál jsem se do jedné z mikrokamer, jejichž záběry zprostředkovávaly plastický obraz v ovládací kabině stroje na *Jeremiášovi*, a pomocí primitivní znakové řeči mu vysvětlil, aby nás s odstupem následoval a kryl.

Nastal čas vyřídit si účty.

* * *

Samopal od vousaté mrtvoly jsem brzy předal Mohamedovi. Po pár metrech chůze jsme zakopli o skrumáž roztrhaných čečenských mrtvol. Kromě hromady železného šrotu, masa, kostí a krve se u ní válel i použitelný ruční kulomet K-9 s přidavnými zásobníky.

Navigátoři T-95 se snažili obránce tábora co nejvíce zmást. Přišli z různých stran. Na přeskáčku útočili a zase se stahovali. Stále nepřestávali střílet. Naštěstí tak, aby se jejich granáty a střely zdaleka vyhnuly místu, z něhož přicházel můj signál. Ne poprvé mi ten elektronický pidišmejď v rameni zachránil život.

„K zemi!“ zařval Mohamed a podkopl mi nohy. Svalil jsem se do trávy na poslední chvíli. Nad námi

prosvištěla raketa. Můj pobočník naštěstí včas spatřil jejího původního majitele krátce před odpálením.

T-95 se jí také rychlým úkrokem vlevo vyhnul a směrem, odkud přiletěla, poslal dávku tří granátů.

„Pospěšme si. Zabijme tu tlustou feťáckou svini a pryč odsud,“ zašeptal zbytečně Mohamed. Přesně tohle jsem měl totiž v úmyslu.

Jenže nejdřív toho parchanta potřebujeme najít. Určitě přespával ve svém stanu, prakticky v centru tábora. Co udělal, když začala střelba? Šel do první linie? Vzal kulomet a bojuje s některou z mých draze koupených hraček?

Těžko. Vůdcovské postavení a dlouhý život si neudržel tím, že by stál v čele svých útočících hord.

„Bude v leteckém bunkru. Jednou mi ho ukazoval. Je támhle pod kopcem,“ máchl jsem pravačkou k nízkému návrší. Mohamed na mě mrkl, vyskočil a popoběhl asi padesát metrů. Nikdo na něj nestřílel. Vzduch byl čistý. Nadechl jsem se, doběhl jej a zaryl se bradou do hlíny. Teď byla řada na mně. Napočítal jsem do tří, vstal a okamžitě zase padl k zemi. Tiskl jsem se do hlíny a doufal, že se mi pouhou silou vůle podaří zakopat se alespoň pár centimetrů pod povrch. Těsně nad našimi hlavami přelétávalo hejno olovených včeliček. Nějaký ukrytý bojovník si nás všiml. Naštěstí pro nás neměl zrovna pevné nervy a palbu zahájil příliš brzy. Kdyby pár sekund počkal, až na mě bude mít lepší výhled, mohl jsem konečně zjistit, jestli mají pravdu muslimové, nebo křesťané. Anebo ateista Mohamed.

Poslal jsem za ním jednu dávku z kulometu. Zbytečně. Neměl jsem šanci pořádně zamířit. Arse-

nij se rozhodl věc vyřešit za nás. V rozporu s mým rozkazem nás rychlými skoky předběhl asi o padesát metrů a do místa, z něhož se výstřely ozývaly, poslal čtyři granáty. Jejich výbuchy umlčely kulometnou střelbu.

Vítězné zvolání mi zamrzlo na rtech.

Odněkud ze tmy přiletěly s typickým svištěním skákací miny a přisály se na hrud' bojového robota. Arsenij si toho všiml a rozběhl se s robotem co nejdál od nás. Zvládl asi padesát metrů, než její série výbuchů roztrhala a rozmetala do širokého okolí. Několik kousků T-95 se proletělo nad našimi hlavami a s žuchnutím se zarylo do země pár metrů od místa úkrytu. Souběžně s létajícími troskami, které ještě před chvílí z oběžné dráhy ovládal navigátor *Jeremiáše*, nás ošlehl vařící vzduch. Cítil jsem, jak se mi na zátylku horkem seškvařily vlasy.

„Padesát tisíc rublů v prdeli. Já toho hajzla zabiju,“ zaklel jsem vzteky.

„To jsme přece měli v plánu od začátku,“ prohlásil Mohamed a vyběhl směrem ke krytu.

Podle intenzity výstřelů a výbuchů stáli další robotičtí válečníci ještě na nohou a zatápěli Al-Amínovým Čečencům. Díky nim jsme se bez další pozornosti ze strany nepřátelských vlastníků střelných zbraní dokázali dostat asi sto metrů od krytu. Světlo měsíců jen naznačovalo obrysy železobetonové konstrukce chránící vstup do podzemí.

„Je tam jak v konzervě a my nemáme otvírák,“ shrnul výstižně naši situaci Mohamed.

Musím přiznat, že jsem vůbec nepřemýšlel nad tím, jak se do krytu dostaneme. Jenom jsem se

hnal k místu, kde jsem doufal, že najdu zrádného Čečence. Vstup je na kód. Znají ho pouze vůdčové klanů a cestu dovnitř by si možná neprostrřílelo ani téčko za použití veškeré své artilerie. Navíc za dveřmi určitě číhá pár vojáků s nabitými puškami. Musíme počkat, až sám vyleze ven. Jenže jak ho dostat na čerstvý vzduch? Zaklepat na dveře?

„Mohamede, utíkej k modulu a spoj se s Arsenijem. Ať okamžitě odvolá téčka z boje. Počkám tady. Až se situace uklidní, vystrčí určitě hlavu ven a já mu ji rozstřílím jak Arabové Číňany u Pekingu.“

Trošku jsem doufal, že bude protestovat, že mě přinutí zmizet do modulu s ním a já neztratím ani tvář, ani život. Chyba lávky. Pobočník vstal a prostě vyběhl do tmy. Pašeráci o rozkazech nediskutují, plní je. Možná ještě důsledněji než vojíni v ruské námořní pěchotě. Strávil jsem v carské armádě tři roky, takže vím, o čem mluvím.

Uvelebil jsem se do trávy za malý převis, částečně mě kryl před případnými zvědavými pohledy, a sledoval vchod utopený v temnotě.

Mohamed musel celou cestu běžet a zřejmě se mu nikdo nepostavil do cesty. Střelba ustala za necelou půlhodinu. Téčka zmizela na území nikoho a čekala v záloze. Čečenci je nepronásledovali. Hlídali na svých pozicích, jestli se nepřítel jenom nestáhl, aby se přeskupil, a nevrátí se zpátky do boje.

* * *

Když utichla střelba, vstoupila basajevská noc do své druhé poloviny. V trávě začínalo být kvůli

padající rose poněkud vlhčeji, než by se mi zamlouvalo. Neměl jsem na sobě žádné pořádné oblečení ani vybavení. Na schůzku jsem vyrazil jen v plátěných kalhotách, lehké košili a, naštěstí, v pevných vojenských botách. Košile i kalhoty jsou na odpis.

Ještě nikdy se mě nepokusil žádný z odběratelů podrazit. Pověst Tarekových pašeráků byla nejlepší zárukou toho, že dosud se nám nikdo neodvážil zkřivit ani chlup v podpaží, natož nás zajmout a chtít zneužít k boji s nepřitelem. „Nikdo“ zahrnovalo mimo jiné hrdlořezy, piráty, překupníky, povstalce a vlády nezávislých planet. Zato vojáci Muslimské federace a Americké unie by nás všechny nejraději viděli houpat se na šibenici. Touha po naší smrti je to jediné, co tyhle dvě nejsilnější mocnosti ve známém vesmíru spojovalo. Tedy kromě odhodlání vyhladit se navzájem.

Noc byla plná ticha a napjatého očekávání. Možná jsem si to představoval, ale až fyzicky jsem cítil nervozitu bojovníků připravených v palebných pozicích kilometry okolo mě. Nikdo v rozstříleném polním táboře nespal. Všichni ale mlčeli. Číhali na nepřítele. Nebo na oznámení, že se bojovní roboti už nevrátí.

Od ustání palby jsem čekal přes hodinu, když se dveře do krytu otevřely. Umělé osvětlení nečekaně vtrhlo do napjaté tmy a přilákalo hejno nočního hmyzu. Pevně jsem uchopil kulomet a snažil se v siluetách vycházejících postav najít svůj cíl. Teprve teď jsem si uvědomil, jaký jsem pitomec. Měl jsem zdrhnout s Mohamedem a na tohle místo shodit A-bombu. Srovnal bych účty, potěšil Báního-al-Mustalíqa a přežil. Vybavil jsem si obličej

Kateřiny, své sedmileté dcery, v duchu se s ní rozloučil a stiskl spoušť.

Ve dveřích se totiž právě objevil Al-Amín. Kouřil cigaretu a v rodné hatmatilce něco hlasitě vyprávěl nohsledům. Kulomet svým řevem znásilnil napjaté noční ticho. Pět Čečenců stojících před vchodem si zatancovalo divoký valčík na rozloučnou s tímhle světem.

Spoušť jsem držel asi půl minuty. Z mrtvol se kouřilo a jejich krev stříkající z padajících těl vytvořila na obrubni dveří divokou uměleckou variaci na téma smrt.

Rozpálený kulomet zůstal na zemi. Zbavený záteže jsem vyskočil a rozběhl se na cestu ke svobodě. Vzhledem k tomu, že se kryt nacházel přesně uprostřed tábora a okolo se schovávali připravení a ozbrojení hrdlořezové, jsem si moc šancí na záchranu nedával.

Za mnou se rozkřičely hysterické hlasy vojáků. Běžel jsem jako o život. Oprava. Já skutečně běžel o život. Kličkoval jsem tmou, snažil se nedýchat příliš hlasitě a nedupat. S každým dalším uběhnutým metrem jsem stále víc a víc věřil, že se z tábora dostanu živý. Přeskočil jsem zákop, a až potom mi došlo, že jsem v něm spatřil dva ležící ozbrojence. Asi deset sekund jim trvalo, než pochopili, že běžící postava v plátěných kalhotách je nepřítel. Zamířili samopaly a poslali za mnou roj kulek.

Jedna mi protrhla pravý bok, dvě roztrhly kůži a svalovinu na levé ruce. Nárazy dvou střel do levého lýtka mi podkoply nohy a já se zaryl do hlíny. Měl jsem co dělat, abych bolestí neřval jako zmučený pes. Otočil jsem se na záda. Bojovníci vylez-

li z krytu a rozběhli se mě dorazit. Kdybych měl zbraň, jakoukoliv střelnou zbraň, měl jsem dokonalý výhled ke střelbě. Stačil by revolver z muzea a neměli by šanci. Jenže já měl ruce prázdné, jako jsou hlavy křížáků. Za chvíli mě dorazí. Tedy pokud v sobě najdou dost slitování. Pokud ne, zajmou mě a dovedou ke zbývajícím velitelům. Nemyslím, že se mnou budou nakládat zrovna v rukavičkách.

Vyšší z vojáků namířil samopal na mou hlavu a v ten okamžik se ta jeho rozletěla do všech stran. Krev, mozek a střípky lebeční kosti mi postříkaly obličej. Druhý zaváhal jen okamžik. Okamžik, jenž ho také připravil o hlavu. Doslova.

Tyhle kousky umí jenom tříštivá střela dum-dum. Opatrně, aby se mi do úst nedostal obsah Čečencovy lebky rozstříknutý po tváři, jsem se usmál. Vsadil bych se, že člověk, jenž střely dum-dum vyslal na procházku, se jmenuje David Wallenstein. Střelba přilákala pozornost obránců tábora, ale nebyla to jediné, co je zaujalo. Do boje se vrátily T-95. Naštěstí z úplně opačné strany, než jsem se nacházel já.

* * *

Na frontě jsem vždycky záviděl vojákům, kteří po zranění ztratili vědomí a probrali se až v nemocnici. Během války o Nový Kyjev mě zranili třikrát. Nikdy jsem neodmlél. Vždycky jsem si bolest vychutnával při plném vědomí, než se ke mně dostal medik s morfiem. Zavřel jsem oči a pokoušel se omdlít. Marně. Za mnou se ozvaly kroky. Neměl jsem už sílu otočit hlavu a podívat se, komu patřily.

„Kurva. Kapitán!“ zarezoval mi v hlavě hlas Davida Wallensteina.

„Žije?“ zeptal se jej někdo, koho jsem nebyl schopný identifikovat. Zřejmě nováček v posádce.

„Jo, žiju,“ pokusila se má ústa o odpověď. Místo ní jsem jen zachrčel a konečně omdlel. Skutečnost, že se mi dostalo cti strávit transport na palubu *Jeremiáše* v limbu, jsem dostatečně ocenil až po probuzení v nemocnici. Všechno je jednou poprvé. Ještěže tak.

* * *

„Nechal ses nachytat jako malej smrad se staženejma kaťatama. Čechenci jsou proradný hovada. Ber si sakra ochranku.“

Tarek al-Khas, šéf pašerácké gildy a svrchovaný vládce planety Tortuga, si nikdy nebral servítky. Byl upřímný, tvrdý, krutý, ale čestný a spravedlivý, jak rád tvrdil. Ve skutečnosti takový byl pouze v případech, kdy si čest a smysl pro spravedlnost mohl dovolit. Jeho arabština mi trhala uši. Narodil se na Kargu, těžařské planetě bez atmosféry. Populace tvořená muslimskými horníky a jejich rodinami žila v habitatech a stanicích na oběžné dráze. Mluvili krátce, rychle a používali některé anglické výrazy. Problém spočíval v tom, že v jejich nářečí nesly úplně jiný význam než v běžné angličtině.

„S Al-Amínem jsem obchodoval pět let. Vždy platil a nikdy mě nepodrazil. Nečekal jsem, že udělá takovou koninu,“ pronesl jsem do mikrofonu a zmáčkl zelené tlačítko s anglickým nápisem *Enter*. Mám asi pět minut, než můj signál dorazí pod-

prostorem k Tarekově lodi, a další pětiminutovku čekání na odpověď. Tyhle zdlouhavé konverzace přes půlku vesmíru jsem nenáviděl. Dokud jsem kouřil, šly rozmluvy vedené signálem letícím podprostorem vydržet. Bez tabáku mi lezly pěkně na nervy.

Rozplácl jsem se pohodlně ve svém křesle v operační místnosti a zavřel oči. Jediné skutečně vážné zranění způsobila kulka v pravém boku. Ztratil jsem hodně krve. Zejména při přepravě do modulu. Naštěstí se v jeho krabičce první pomoci nacházel litr umělé nulky pro všechny případy.

„Jak to bylo s tou bombou? Vážně jsi chtěl po svém navigátorovi, aby ji shodil na Grozný, výměnou za vlastní svobodu?“

Tarek šel vždycky přímo na věc. Žádné: „Jak se máš, starý brachu? Jsi v pořádku? Jak se hojí zranění?“ Nebo: „Jsem rád, že tě nezabili a vyvázl jsi se všemi těmi důležitými věcičkami, které z tvého těla vyčuhují a bez nichž by už život nebyl stejně příjemný a veselý jako dříve.“

Kdepak. Prostě: Chtěl jsi porušit kodex? Mám tě za to zbavit velení lodi a poslat přímým spojem na věčnost?

„S Arsenijem máme domluvená nenápadná slovní hesla, jejichž použití v rozhovoru naznačuje, co se se mnou děje. Tareku, sám jsi mě tyhle staré pašerácké finty učil. Zavolej Pavla a vše ti vysvětlí. Navíc by nikdy atomovku výměnou za kšeft nepoužil. Ví, že ji máme jen pro nejhorší případy, a ty ho znáš. Došlo mu, že nás Al-Amín zajal. Mám v rameni implantovaný čip. Poslal za mnou téčka a potom i desetičlenný výsadek. Snad si nemyslíš,

že by něco podobného udělal, kdyby měl dojem, že jsem uzavřel kšeft v rozporu s kodexem,“ poslední slovo jsem zakončil hlasitým povzdychnutím, abych naznačil, jak moc jsem z Tarekovy nedůvěry nešťastný, a pravým ukazováčkem jsem velmi necitlivě udeřil do nevinného zeleného tlačítka.

Král všech pašeráků mi ale věřil. Kdyby ne, neptal by se. Prostě by posádce nařídil zajmout mě a dovézt na Tortugu. Pokud by neposlechli, rozkázal by všem pašeráckým lodím pod svým velením, aby *Jeremiáše* rozstřílely na atomy. Chtěl si vše prostě jen vyjasnit a sehrát scénku hodnou drsného šéfa, který nemá slitování. Mohl si ji odpustit. Já vím, že milosrdenství je v Tarekově slovníku označeno jako výraz pro slabochy, což není jeho případ. Sakra, dal bych si cigáro.

„Věřím ti, chlapče. Ostatně to není důvod, proč jsem se chtěl s tebou spojit,“ tón jeho řeči najednou zvažněl. Něco mu dělalo starosti.

„Někdo tě hledá. Někdo dostatečně mocný a bohatý na to, aby se mu povedlo tě najít. Zatím nevím, kdo a proč, ale spousta ohařů jde v tvé stopě,“ prohlásil s neskrývanými obavami v hlase.

„Cože?! Jde o muslimy?“ vykřikl jsem a čekal asi minutu, než mi došlo, že jsem zapomněl vypustit signál. Rychle jsem zmáčkl enter. Po zádech mi stékal studený pot a srdce se rozbušilo o pár úderů rychleji. Jestli se po dvou letech muslimové dozvěděli, co mám na svědomí, nejsem v bezpečí v žádném koutě vesmíru. O mé dva roky staré akci neví ani Tarek. Mít byt jen stín tušení, prodá mě Radě imámů bez ohledu na přátelství. Vždyť má hlava měla hodnotu tří bitevních křižníků. Opera-

ce na Zakátu se zúčastnilo sedm lidí. Dva jsou už mrtví, dva žijí na Helbronu a tři jsou tady na *Jeremiášovi* – Arsenij, Wallenstein a Petr Germain. Ti by práskali těžko. Za jejich účast na mé teroristické akci by je muslimové mučili do konce života. A že by informace unikly z Hagany? Nebo ještě dál, od tety Sáry a jejich podřízených? O tom pochybuju.

Deset minut čekání na odpověď mě málem přivedlo na pokraj šílenství. Nebo spíš návratu k nikotinové závislosti. Už jsem si chtěl zavolat obsluhu pro cigarety, když na monitoru zapívalo oznámení o doručení zprávy.

„Právě že ne. Bojím se, že jde o křížáky. Možná jim vadí pašování chayneky na křesťanské planety. Těžko říct. Každopádně buď opatrný. Kdybych se dozvěděl něco nového, dám ti vědět. Měl by ses vydat na Tortugu. Budeš tam v bezpečí, a navíc mi dlužíš podíl na kořisti za poslední rok. Spojil bys užitečné s užitečným. Doraž co nejdřív, jasný?“ zavlel z reproduktoru Tarekův hlas.

„Jasný,“ odeslal jsem poslední signál a vypnul komunikátor.

* * *

Jak mi to jen poraněná svalovina na nohou dovolila, vyskočil jsem z křesla a rychlochůzí se přesunul k baru. Dva mocné loky kardenské whisky mi pomohly se uklidnit. Vrátil jsem se do křesla i s lahví v ruce.

Na muslimské mušce tedy nejspíš nejsem, což je dobrá zpráva. Špatná je, že mě mají možná v hledáčku křížáci. Tyhle magory jsem nikdy neměl rád.

Mám pocit, že jsou horší než Rada imámů a její náboženská policie. Křižáci jsou něco jako piráti přepadávající obchodní lodě. Je více než pravděpodobné, že je podporuje Americká unie. Prakticky jediné vesmírné koráby, na které útočí, jsou totiž muslimské. Nikdy jim nejde o náklad nebo lodě samotné a nikdy neberou zajatce. Jejich heslo se dá shrnout stručně: mrtvý muslim, dobrý muslim. Ne že bych měl Muslimskou federaci, praktického vládce celého známého vesmíru, nějak v lásce, ale křižácké metody jsou mi proti srsti. Občas se totiž dokonce vylodí na nějaké odlehlé muslimské planetě a vydrancují ji. Civilisty vraždí stejně srdnatě jako ozbrojence. Bojují ve jménu Ježíše Krista, ale mezi nimi a vojáky Muslimské federace, pro něž mají nevěřící menší cenu než dobytek, je stejný rozdíl jako mezi samopalem a kulometem. Obojí vás zabije stejně spolehlivě, když stojíte na špatné straně hlavně.

Náboženství je pro obě skupiny stejně většinou jenom nálepka. Dobrá záminka, proč bojovat a jak rozlišovat přátele od nepřátel. O Američanech to platí spolehlivě. Desítky rozdílných národů vyhnaných ze Země dokázala spojit jenom nenávisť vůči muslimům. Boj za křesťanství byl jen potřebný stmelující nátěr. I když to někteří brali vážně. O to hůř se s nimi dalo mluvit, a hlavně bojovat.

Rozhodl jsem se, že všechno oznámím svému navigátorovi. Pokud jsme někdy křižákům šlápli na kuří oko, bude to vědět.

Jako by mi četl myšlenky, vstoupil na řídicí můstek Arsenij. Rus až do morku kostí. S pečlivě zastríženou černou bradkou, krátkými, prošedivě-

lými vlasy stejné barvy, prozrazujícími, že šedesát let už mu dávno bylo, ostrým nevyzpytatelným pohledem a statnou postavou přes metr osmdesát.

„Starosti?“ zeptal se a s žuchnutím složil své tělo do navigátorské sedačky.

„Mluvil jsi s Tarekem?“

„Da,“ přešel ze standardní angličtiny používané v nemuslimské části vesmíru do mateřské ruštiny.

„Proč se o nás zajímají křižáci?“

„O nás ne, o tebe,“ odvětil Pavel a mně došlo, že zřejmě uhodil hřebík na hlavičku. Co když jsem jim něco provedl já, a ne posádka *Jeremiáše*? Nevedl jsem právě příkladný život, ale křižácké cesty jsem nikdy nezkřížil. Zkřížit křižácké cesty? Jen co jsem si tohle podivné slovní spojení uvědomil, rozesmálo mě to.

„Co jim může vadit? Rusové se s nimi v době, kdy jsem pro ně pracoval, do křížku nedostali. Během svého života na Hvozdu jsem o nich dokonce ani neslyšel,“ přemítal jsem marně.

„Židi?“ Nadhodil navigátor a dodal: „Jsou pro ně stejní nepřátelé jako muslimové.“

„Kdo ví, že jsem měl pletky s Židy? Ty, Wallenstein, Germain a Židi. Ne, jde o něco jiného.“

„A to?“

„Co já, kurva, vím? Třeba si mě s někým spletli,“ rozhodl jsem bezradně ruce a málem vylil na zem drahocennou tekutinu ve své sklenici.

„Jo, nejspíš,“ zabručel Arsenij a bylo jasné, že tohle řešení je mnohem míň pravděpodobné, než že se Rada imámů dá na hinduismus.

Rozhodl jsem se nad křižáky raději nepřemýšlet a místo toho se soustředit na to, abych se systema-

ticky opil. Koneckonců moje specializace spočívala v pašování alkoholu na muslimské planety. Co bych to byl za pašeráka ohnivé vody, kdybych se čas od času neztráskal jako carský důstojník. Ostatně na pár let jsem jedním skutečně byl, tak co?

* * *

„Kalhouna pověsili,“ oznámil celé společnosti Ray Franz, jen co svou vysušenou černošskou postavu usadil po Tarekově pravici.

„Blbost. Kalhoun je nesmrtelný,“ odvětil poněkud nepatřičně řádně opilý Georg Bartek. Tenhle padesátiletý kapitán vyřazeného amerického křižníku *Louisiana* patřil mezi nejméně bystré pašeráky. Tvrdohlavost a často neuvěřitelné štěstí mu však dosud vždy vynahradily nedostatek inteligence. Na rozdíl od vysokého a štíhlého černocha byl malý, zavalitý a zadýchal se po ujití vzdálenosti delší než sto metrů.

Tarek povytáhl zvědavě obočí. Výrazně zbledl. Zřejmě měl o Kalhounově nesmrtelnosti pochybnosti.

„Na lodi vezl zásilku s pornem. Měl domluvený obchod s nějakými dealery na Khalimu 4. Z dealerů se vyklubali agenti náboženské policie. Přepadli loď a zajali všechny členy posádky. Kalhouna oběsili do týdne. Posádku brzy prodají do otroctví. Zatím jsou v lochu,“ trval na svém Ray.

Po jeho slovech ztichl celý stůl. Všech deset pašeráckých kapitánů, již se momentálně na planetě Tortuga nacházeli, se neorganizovaně rozhodlo držet minutu ticha za svého kolegu. Mlčel i Bartek, přestože dál nevěřičně kroutil hlavou.

Všichni jsme počítali s tím, že se nám může stát něco podobného. Jsme pašeráci. Naše živobytí závisí na schopnosti prodat zakázané zboží za co nejvyšší cenu. Riziko dopadení s tím souvisí. Jenže všichni se snažíme si nebezpečí nepřipouštět. Stejně jako Bartek tak trochu věříme, že jsme nesmrtelní, nebo alespoň nepolapitelní.

Khalim 4 byla těžařská planeta s významným přístavem bojové flotily Muslimské federace. Žilo zde možná nejvíc osamělých nadržovaných chlapů na metr čtvereční v celém vesmíru. K tomu připočtete tuhá pravidla islámské ctnosti, a výsledek? Skvělé odbytíště pro holoporno. Natáčelo se tady, v Aíše, hlavním a prakticky jediném městě Tortugy. Osobně jsem na Khalim také pár vzrušujících zásilek dovezl.

Uběhla asi půlminuta z té spontánní minuty ticha, když se ji Tarek rozhodl přerušit. „Georgi, jsi hlava skopová, ale spolehlivá. Vypravíš se na Khalim 4 a vykoupíš všechny naše lidi. Kreditů dostaneš, kolik bude potřeba,“ oznámil tlustochovi a my všichni uznale pokývali hlavami.

O vlastní lidi je potřeba se postarat. Konec konců pravidelným odváděním části svých zisků si tuhle péči u Tareka všichni předplácíme. Je to jistá forma penzijního pojištění. S vysokou marží pro něj a minimálními výdaji. Kalhounovi se nakonec všechny jeho příspěvky ukázaly naprosto k ničemu.

Znal jsem ho jenom od vidění. S ostatními kapitány se příliš nestýkal. Nebyl jediný. Každý z nás měl jiný příběh, jinou povahu a jiný pohled na svět. Jediné pouto, které nás spojovalo, byl Tarek. Měl

jsem toho vydržiducha docela rád, i když jsem mu vlastně nikdy nevěřil. Myslím, že on k nikomu z nás také stoprocentní důvěru zrovna nechoval.

Sledoval jsem jeho obličej a snažil se z výrazu uhodnout, jak moc ho Kalhounova smrt vzala. Nevypadal příliš zdrceně, spíš ustaraně. Na čele se mu od zamyšlení vytvořily tři hluboké rýhy, oči měl přivřené jako kočka chystající se k útoku. Měl jsem pocit, že za posledních pár měsíců hodně zestárl. Kudrnaté vlasy na hlavě se už dávno nečernaly jako temná hmota vesmíru, ale prokvetly stříbrem. Koutky očí zdobily paprsky vrásek. Vždycky sedával pod svým obrazem. Fotka mladého, energického a zdravím kypícího vůdce už dávno nezobrazovala skutečnost. Portrét Tareka al-Khase visel nejen tady, v nálevně U Zlámaného pařátu, ale ve všech hospodách, školách, bankách a vládních budovách Tortugy. Dělal jsem si občas legraci, že nápis *Prezident* pod obrazem určitě jednou nahradí slova *Hledá se*.

Tarek byl skutečně prezident téhle zastrčené planety na konci galaxie, o milionu obyvatel, obíhající kolem svého červeného trpaslíka v dostatečné vzdálenosti, aby se na ní vytvořil a zachoval život.

Pro některé slabší náтуры představoval pobyt na Tortuze příliš depresivní zážitek. Nešlo ani tak o její slunce, které přes den viselo na obloze jako míč na obří basketbal a vyvolávalo dojem, že brzy pohltí celou planetu. Lidem nevadil ani skalnatý povrch, na němž rostly pouze pichlavé kalemamy a který narušovala jen tři údolí se skutečnou zelení, stromy a vodními plochami. Případné turisty

odrazovali hlavně místní obyvatelé. Šlo prakticky o nejhorší odpad z celého vesmíru. Zločince na útěku, piráty, které pro nespolehlivost vyhnaly vlastní posádky, sexuální devianty zbavené občanství na rodných planetách a dezertéry ze všech možných armád. Pro ně byla náruč Tortugy doširoka otevřená. Tedy jen pokud měli peníze nebo mohli nabídnout své schopnosti pro potřeby Tarekovy despoticke vlády.

Tarek byl skutečně despota. Ovšem osvícený. Jednou za pět let uspořádal volby. Nikdy se nenašel protikandidát. A kdyby přece jen někdo chtěl, nechal by ho. Už jenom z toho důvodu, že místní obyvatelé k volbám nechodili, a když, pak jenom proto, aby zvolili dosavadního prezidenta. Svou funkci si bezesporu zasloužil. Vždyť to on Tortugu objevil a pojmenoval podle nějakého ostrova na Zemi. Tarek na kolébce civilizace strávil několik let a vždycky k ní choval náležitou úctu.

Slyšel jsem různé verze příběhu o tom, že ve skutečnosti tuhle planetu objevil někdo jiný. Starý Egypťan z něj potom pomocí nože, gumové hadice a pár špendlíků vymámil souřadnice a poslal dotyčného na onen svět. Spousta členů našich posádek tomu věřila. Nedivil jsem se. Hlava pašerácké gildy dokázala pro peníze a moc udělat skutečně všechno.

Já o jeho prvenství v objevu planety nikdy nepochyboval. Tarek byl v mládí skokan a dodnes byl schopen vsadit vše na jedinou kartu. Buď smrt, nebo vítězství. Skokany většinou potká to první. Na sto skoků připadá deset s návratem. Z nich maximálně jeden skutečně objeví planetu s atmo-

sférou vhodnou pro lidi. Ať jsou astronomové při tipování vhodných planet sebepřesnější, vždycky jejich předpoklad musí ověřit právě skokan.

Bez nich bychom nikdy nedokázali opustit vlastní sluneční soustavu. Lambertův pulsní motor, fungující na principu termojaderné fúze iniciované antihmotou, dnes dokáže vyvinout maximální rychlost jedné desetiny rychlosti světla. Podle teoretických fyziků zřejmě už nikdy nic rychlejšího nevymyslíme. Cesta ze Země na Tortugu by trvala něco přes pět tisíc let. Šílená představa.

Jenže před více než sto padesáti lety se Američané omylem ocitli v podprostoru. Zkoušeli nový motor a přehnali to s množstvím antihmoty. Jejich raketoplán i s dvacetičlennou posádkou zmizel. Rozplynul se jako pára nad hrncem. Až za pět let k Zemi dorazil signál z raketoplánu. Posádka sdělovala, že se ocitla čtyři světelné roky daleko od Slunce. Raketoplán už zpátky nedorazil. Pokusil se dostat zpátky k modré planetě a zřejmě se vynořil mezi meteority. Na počest kapitána raketoplánu Petera Paynea se pohonu říká Payneův motor. Většina lodí má tedy vždy dva pohony – Payneův a Lambertův pulsní.

Vynoření z podprostoru je dodnes riskantní manévra. Místo výstupu musí být absolutně čisté. Stačí dva tři šutříky a bojový křižník se může proměnit v hromadu trosek.

Čím navštěvovanější planeta, tím víc výstupních ploch musí mít. Každá loď nejdřív pošle podprostorem signál. Automatické sondy nebo navigátoři ve stanicích strážících výstup dají povolení k příletu. Teprve pak můžete skočit. Někdy se navigá-

tor splete a navede loď na místo, kde už jedna stojí. Myslím, že není třeba dodávat, že záchranné práce nemají smysl.

Američanům se po tragédii raketoplánu postupně podařilo vylepšit technologii Payneova motoru a tím začalo největší dobrodružství člověka ve vesmíru. Skokani, jak se pilotům malých raketoplánů začalo říkat, cestovali podprostorem do míst, kde astronomové na základě pozorování očekávali planetu s atmosférou. Souřadnice byly vždy jen přibližné. Někdy skokani hupslí doprostřed planety, jindy do jejího měsíce. Když se skok podařil, zaznamenali souřadnice a rozmístili v prostoru několik automatických sond, které pomocí laseru nebo robotickými pažemi čistily místo pro přistání.

Planet s dýchatelnou atmosférou a faunou vhodnou pro člověka jsme dodnes objevili okolo stovky. Více než polovinu ovládala muslimská federace, dvacet Americká unie a deset Rusko. Tři patřily Židům. Ostatní vyhlásily samostatnost podobně jako Tortuga. Většinou jejich svobodu zaručovala některá z velmocí. Tortuga ničí záruky nepotřebovala. Vzhledem k tomu, že to byla jedna z nejvzdálenějších planet od Země a nebyly zde vůbec žádné nerostné suroviny ani zemědělská produkce, jež by stála za řeč, planeta nikoho nezajímala. Její obsazení by bylo pro všechny ztrátou času. Navíc riskantní ztrátou času. K dobytí vzdálené planety se nejdřív musel provést skok. Když místní obyvatelé o skok invazní flotily nestáli, tak známé souřadnice okolo planety zamořili potulným smetím nebo automatickými minami. Než se podařilo dostat do blízkosti cíle alespoň jedné lodi, aby vyčistila

prostor pro ostatní, mohly být ztráty natolik velké, že se jakékoliv válečné dobrodružství prostě nevyplatilo. Pravda, kdyby se Rada imámů dozvěděla, že tady je centrum ilegálního obchodu zásobujícího muslimské planety alkoholem, pornem a zbraněmi pro různé rebely a povstalce, možná by pár lodí oželela k důkladnému vypálení našeho hnízda neřesti.

Kvůli tomu všemu se za ověřené souřadnice platilo diamanty, a to doslova. Mít souřadnice bezpečného místa přistání, které nezná nikdo jiný, byla obchodní i válečná výhoda. Fantastické legendy se vyprávěly o planetách v dalekém vesmíru, na nichž jsou zakopány pirátské poklady a jejichž souřadnice jsou zašifrovány na různých discích nebo papírových mapách. Muslimská propaganda zase své obyvatele s oblibou krmila příběhy o utajených židovských planetách v dalekém vesmíru, kde odvěcí nepřátelé islámu chystají svou flotilu k dobytí Země. Ne že by to byla úplná lež. Ovšem nejen Židé se snažili potají vysílat skokany stále hlouběji a hlouběji do neznámého prostoru a objevovat nové planety, jejichž souřadnice nebude znát nikdo z nepřátel.

„Danieli, prej ti Čečenci málem natrhli prdel,“ vytrhl mě z přemýšlení posměšný hlas Antonyho Hurtha. Antony dřív sloužil jako navigátor na bitevní lodi Americké unie. Vyhodili ho pro chlast. Ožralej pak na Washingtonu zmlátil nějaké mariňáky a strávil dva roky v dolech na deuterium. Další část trestu si už neodseděl. Podařilo se mu zdrhnout na Tortugu, kde se ho ujal sám Tarek. Vykrmil ho, zařídil odvykací léčbu a udělal z něj kapitána pašerácké lodi.

„Málem je správný slovo. Daniel jim nakopal prdel jak malejm smradům. Myslím, že žádný Čechenec si sakra dlouho nedovolí zkřivit pašerákovi vlas na hlavě,“ odpověděl za mě Tarek. Neměl rád, když se jeho kapitáni hádali mezi sebou.

„Čečenci jsou parchanti. Měl jsem jednoho v posádce. Kradl proviant a chodil šukat otrokyně, když jsem je vezl na trh. Ze dvou panen mi udělal průměrný zboží. Poslal jsem ho na procházku,“ vstoupil do debaty Afrim Asatov. Vysokého plešouna s nejasným původem a minulostí jsem měl rád. Rok jsem u něj sloužil jako první důstojník. Toho Čečence si dobře pamatuju. Jen jsem nevěděl, že už není mezi živými.

Jít na procházku představovalo snad nejkruťší trest pro člena vesmírné posádky. Vymysleli ho piráti. Odsouzence navlékli do skafandru a vykopli ho do černé prázdnoty. Člověku nezbylo nic jiného než se vznášet osamělý pustým vesmírem a čekat, až mu dojde kyslík. Jen málokdo našel tolik odvahy a sundal si přilbu. Někdy se odsouzenci zavázaly ruce, aby se nemohl zabít sám. Člověk na procházce často zešílel dlouho předtím, než mu došel kyslík.

* * *

Zábava U Zlámaného pařátu se postupně dostávala do varu. Mohla za to jak whisky místní produkce, tak spoře oděné slečny, které se v rytmu arabské muziky natřásaly na nízkém pódiu.

„Víš, co je největší tragédie tohoto světa?“ zeptal se mě už přio opilý Tarek, když jsme se společ-

ně vydali k jednomu ze stolů obložených jídlem. Na noblesní žranice si potrpěl. Zvláště když hostil své kapitány a výše postavené členy posádek.

Šlo o řečnickou otázku, takže jsem jen povytáhl obočí a tvářil se zvědavě.

„Že pravou arabskou zábavu si užiješ jenom tam, kde Arabové nevládnou. Není to šílené?“

Tohle už řečnická otázka nebyla.

„Je. Ale co Rada imámů činí, dobře činí,“ pokrčil jsem rameny a provokativně zamrkal očima, aby pochopil, že si dělám srandu.

„Jo, a já jsem židovská panna z Abrasu,“ zasmál se a poplácával mě po rameni.

„Když jsme spolu naposled mluvili, říkal jsi něco o křížácích. Máš nějaké nové informace?“ nadhodil jsem a snažil se přitom vypadat, že mě to vlastně ani moc nezajímá.

„Nic víc, než jsem ti řekl, můj mladý křesťanský příteli. Doneslo se mi, že se o tebe někdo zajímá. Možná křížáci, možná někdo jiný,“ odvětil a nacpal si do úst kus marinovaného kuřete. Kupodivu se na Tortuze pozemské drůbeži dařilo. Jenom během pár generací došlo k tomu, že kuřata rostla malá jako křepelky. O to ale byla chutnější.

„Jak jsi to vlastně zjistil?“ zeptal jsem se a sám se pustil do jednoho miniřízečku.

„Cesty mých špehů jsou nevyzpytatelné,“ vyceňnil na mě zuby v širokém úsměvu.

„To věřím. Každopádně díky za upozornění. Budu si dávat pozor.“

„To si snad dáváš pořád. Jinak bych z tebe svého kapitána nikdy neudělal,“ konstatoval a s plným talířem se vrátil ke kapitánskému stolu.

Už jsem měl společnosti ostatních velitelů plné zuby. Spořádal jsem ještě flák vepřového – Tarek na pravidla Koránu kašlal jak tuberkulózní horník na předáka – a vyrazil k baru. Měl jsem jednoduchý plán. Dám si tři panáky na kuráž a vyberu si některou z holek v baru.

U Zlámaného pařátu nebyla klasická hospoda. Šlo spíš o klub. Vstup měli povolený jen vybraní lidé pracující pro prezidenta téhle depresivní planety. Pro každého pašeráka představovalo zařazení na seznam hostů U Zlámaného pařátu významání. Ještě něco lepšího než služební postup. Z mé posádky sem směli pouze Arsenij a Mohamed. Ten ale dneska večer relaxoval někde jinde.

V podniku pracovaly jen nejluxusnější prostitutky planety. A co se týče Tortugy, panovala v tomhle oboru velká konkurence. Stálo zde víc bordelů než restaurací. I když možná ne. V mnoha bordelech se skvěle vařilo, takže těžko říct, jestli šlo o vykřičené podniky s kuchyní, nebo restaurace s lehkými slečnami místo dezertu.

Ačkoliv mě Tarek nazýval křesťanem, nepředstavoval jsem zrovna zářný příklad víry, do které jsem byl pokřtěn. Porušil jsem snad všechna přikázání kromě cti otce svého a matku svou. Vzhledem k tomu, že jsou oba mrtví, nebyl to zas až takový problém. Takže využívání služeb lehkých dam mi potíže nečinilo. Navíc jistý stupeň morálního úpadku se od pašeráckého kapitána prostě očekával.

* * *

Jasmína měla šestnáct roků. Alespoň to tvrdila. Vypadala starší. Ne o moc, ale starší. Se svými sto a devadesáti centimetry mě přesahovala o dobrých deset čísel, což mi imponovalo. Vždycky jsem trpěl na vysoké holky. Měla na sobě dlouhé zelené šaty s výstřihem, který víc odkrýval, než halil. Zafoukal vítr a volné pruhy látky odkrýly drobná a pevná prsa. Zelená ladila s Jasmíninou snědou pleť. V krvi jí mohla kolovat nejspíš indická krev. Možná arabská, smíšená s černošskou. Těžko říct.

Dosud jsem ji U Zlámaného pařátu neviděl. Obývala pokoj v hotýlku hned naproti hospodě. Nechtělo se mi souložit v posteli, kde se za noc vystřídá pět kunčaftů. Pod slibem slušné prémie jsem ji přemluvil, aby šla ke mně domů.

Tarek mi věnoval útulnou vilku se zahradou na okraji města. Měl jsem dokonce dva muže jako ochranku, kuchařku a domovníka. Na chudého kluka z bezvýznamné planety docela slušný vzestup.

Noční vzduch voněl pylem všudypřítomných kalemam. Kvetly každé dva standardní pozemské měsíce a jejich těžkou vůní nasákl vzduch na celé planetě. Objal jsem nedospělou prostitutku majetnický okolo pasu a vyrazili jsme osvětlenou ulicí do centra sehnat si taxíka.

* * *

Jasmína byla opravdová profesionálka. Svou práci začala už na zadním sedadle drožky. Když nás nemluvný řidič vyhodil před mým domem, toužil jsem jenom po tom, dostat se co nejdřív do ložnice a tam do Jasmíny. Bohužel, když někde v těle

začne krve přebývat, jinde se jí nedostává. V tomhle případě v mé hlavě. Noc byla mladší než batole a v domě nesvítilo žádné světlo. Přitom můj majordomus má špatné spaní a vždy se dívá dlouho do noci na holovizi.

Podíval jsem se na vstupní dveře. Žádné poškození. Vypadaly jako vždycky, což mě bohužel uklidnilo. Strčil jsem taxikáři pár kreditů navíc (na většině nezávislých planet se platilo muslimskými kredity, americké dolary moc v oblibě nebyly) a zmáčkl vstupní tlačítko. Kamera oskenovala mé pravé oko a dveře se s tupým cvaknutím otevřely. Jako první do nich drze vstoupila Jasmína krouticí vyzývavě pevným pozadím.

„Světlo,“ zavelel jsem svým standardním hlasem, aby mě domácí počítač rozpoznal, a v tu samou chvíli jsem zabouchl dveře s automatickým zámkem. Temná vstupní hala se rozjasnila. Přivřel jsem oči před ostrým světlem a zbytkem zraku spatřil, jak se prostitutka kácí k zemi. Kulka, která jí proletěla břichem, prosvištěla okolo mě a zaryla se do dveří.

O schodiště se opíral vysoký blondák v šedém kabátě a vedle něj stál asi třicetiletý zavalitý holohlavec v lehkém černém svetru. Oba v pravých rukách drželi pistole s tlumiči.

Instinktivně jsem zachytil padající Jasmínu a vymrštil ji před sebe. Padající tělo dostalo další zásah. Tentokrát do ramene. Odrazil jsem se, dopadl na podlahu a pomocí kotoulů se odvalil z dohledu střelců. Dveře do druhé místnosti zůstaly otevřené. Proskočil jsem mezi futry, zabouchl a otočil klíčem v zámku. Jen co jsem od nich odstoupil, začaly je neúprosně provrtávat kulky.

Všechny místnosti ve spodním patře jsou našťěstí průchozí. Proběhl jsem salónek do kuchyně a zamknul další dveře. Nervózně jsem v rychlosti vyhodil z příborníku první zásuvku a vzal si největší nůž, jaký jsem v tom spěchu našel.

První dveře byly určitě ještě zavřené. Mohli je jediné vyrazit, což bych slyšel. Dvojice, která se ke mně dostavila bez ohlášení na návštěvu, se zřejmě vydala opačnou stranou. Co nejtíšeji jsem se podél stěny přesunul k druhým dveřím. V kuchyni jsem po zběsilém vpádu rozsvítil. Z obývacího pokoje se otevřenými dveřmi linula černočerná tma. Snažil jsem se dýchat klidně a naprosto potichu. Na čele mi vyrazily kapičky potu a vydaly se na dlouhou a pomalou cestu směrem k podlaze. Možná jsem si to jen představoval, ale zaslechl jsem tiiché kroky po koberci v obýváku. Sevřel jsem nůž co nejpevněji.

Nebyl jsem si jistý, jestli jeden z návštěvníků nestojí kousek od dveří. Neslyšel jsem žádný zvuk, který by to potvrdil. Prostě jsem to jen cítil. Rozhodl jsem se vsadit svůj život na tušení. Tušení chlapa v temnotě za dveřmi.

Skrčil jsem se a s napřaženým nožem před sebou vskočil do pokoje.

Stál tam blondák s pistolí. Leknutím ucukl pravačkou a instinktivně vystřelil. Kulka mě minula. Jediným rychlým krokem vpřed jsem se k němu přiblížil a ostří mu zaryl hluboko do hrdla. Cákala z něj krev. Sesul se k podlaze. Z ruky mu vypadla zbraň.

Pustil jsem nůž, sehnul se pro pistolí, a jen co jsem ji sevřel v dlani, rozběhl jsem se schovat pod

ochranu tmy hlouběji do pokoje. Někde se ještě skrýval holohlavec.

O něco jsem zakopl a natáhl se na koberec. To něco byl můj komorník. Jak ho zabili, nešlo v té tmě poznat, ale podle ztuhlosti už vychládal hezkých pár hodin. Odplazil jsem se za jedno z křesel a usilovně se pokoušel zkrotit rychlý a hlasitý dech. Moje oči rejdivy od osvětlených dveří do kuchyně k temným dveřím do chodby. Odkud přijde druhý z vrahů?

Nezbylo mi než se pokusit udělat stejnou fintu jako blondák. Tedy obejít přízemí okolo a vlézt nepříteli do zad. Doufal jsem, že skončím lépe než muž, jehož krev se vpijela do mého drahého koberce.

Teprve v kuchyni mi došlo, že jsem při svém útěku za sebou zamkl dvoje dveře. Opřel jsem se o zeď u těch prvních a doufal, že nefunguje dokonale spolehlivý zákon schválnosti a v okamžiku, kdy začnu odemykat, se za mnou neobjeví holohlavec a nepošle mě na cestu bez návratu.

Nakonec jsem zvolil kompromis. V pravé ruce jsem držel pistoli, americký Calving na padesát nábojů, a sledoval jsem vchod do kuchyně, jestli se v něm neobjeví nepřítel, a levou jsem odemykal. Bouchačka vážila i přes použití nanomateriálů celkem slušně. Její konstrukce vycházela z legendární americké pistole Calico M950, která měla velmi specifický způsob ukládání nábojů v zásobníku. Kdysi jsem původní Calico držel v ruce – špatně se s tím střílelo a manipulovalo, ale Calving byl něco jiného. Akorát s tím člověk moc nemohl chodit po ulici a byl s ním nenápadný asi jako černocho na swingers party Ku Klux Klanu.

Jen co cvakl zámek ve dveřích, vskočil dovnitř zezadu holohlavec.

Překvapil mě. Kdyby pořádně mířil, jsem mrtvola. Jenže dneska jsem byl vážně klikař. Jedna kulka mi olízla levé stehno. Zabolelo to, ale šlo prakticky jen o škrábanec. Druhá mi proletěla přesně mezi nohama, naštěstí bez jakéhokoliv kontaktu, a zaryla se do zdi. Po třetí už nestačil vystřelit. Moje první rána mu provrtala břicho.

* * *

Opatrně jsem k němu došel. Pokud žije, zkusím z něj dostat informace, kdo je a proč mě chce zabít.

Nežil.

Vzal jsem mu pistoli, strčil si ji za opasek a vrátil se do vstupní haly k Jasmíně. Klekl jsem k jejímu tělu a zjistil, že ještě dýchá. Rána nebyla tak vážná, jak jsem se obával. Šlo o čistý průstřel, ale ne břicha. Kromě škrábance na rameni měla prostřelený bok nad pánevní kostí. Na ráně si držela kapesník a podařilo se jí tak omezit krvácení. Proč ti dva pokaždé stříleli dolů na nohy, a ne na břicho, plíce nebo hlavu?

Jasmína byla nejen dívka znalá svého řemesla, ale i celkem chápavá. V okamžiku, kdy zjistila, že se kolem ní střílí, padla na zem a rozhodla se dělat mrtvou. Velmi chytré děvče.

„Zavolám okamžitě pomoc. Neboj. A jen co tě pustí z nemocnice, udělám z tebe nejbohatší kurvu na celé Tortuze. Slibuji,“ říkal jsem, abych ji uklidnil, a za odměnu obdržel její dívčí úsměv.

Vstal jsem a vyrazil do obývacího pokoje s mrtvým vetřelcem a majordomem. Na stolku tam ležel mobilní

komunikátor. Jsem asi blázen, ale s sebou ho nikdy nenosím. V ten okamžik jsem udělal svou druhou dnešní chybu.

„Stůjte. Jestli se pohnete, zastřelím nejdřív vás a pak tu děvku,“ ozval se za mnou něčí hlas.

Ztuhl jsem. Pokud neznámý drží v rukách jakoukoliv střelnou zbraň, o čemž jsem nepochyboval, nemá smysl hrát si na hrdinu. Nečekal jsem, až mě k tomu vyzve, a pustil blondákovu pistoli na podlahu. Slušně to zadunělo. Holohlavcova bouchačka naopak zůstala schovaná za pasem. Zakrývala ji košile.

„Výborně. Teď se pomalu otočte,“ nařídil hlas.

Udělal jsem, jak neznámý poručil. V otevřených dveřích – budu si muset promluvit s dodavatelem těch drahých, bezpečnostních a zřejmě naprosto zbytečných vrat – stáli nakonec dva muži. Byli oblečení stejně nevýrazně jako ti, které jsem před chvílí zabil. Vyšší měl šedý kabát, černé kalhoty a nízké vojenské boty. Černé vlasy ostříhané na ježka a věk něco mezi třiceti a čtyřiceti. Druhému táhlo určitě na padesát. Nenápadné, ale jistě značkové a kvalitní hnědé sako mu padlo jako diplomatovi na reprezentativním večírku. Stejně barvy měl i kalhoty a košili. Oblečení mu dokonce ladilo s tmavě hnědými delšími vlasy asi tak po uši a zelenýma očima. Oba měli v ruce ty samé pistole jako jejich předchůdci.

Mladší s citem zavřel dveře, aniž by ode mě odvrátil pohled.

„Posadte se prosím, Ali al-Boraku,“ prohlásil s lehkým úsměvem na rtech muž v saku.

Podlomila se mi kolena. Nedokázal jsem zakrýt šok. Všiml si toho a jeho úsměv se ještě rozšířil.

Naprosto jsem zpanikařil a s úlevou poslechl příkaz a posadil se. Ten chlap o mně ví něco, co mělo zůstat navždycky utajeno. Pod jménem Ali al-Borak jsem se vetřel na Mohameda, největší vesmírnou loď, jakou kdy lidstvo, v tomto případě muslimové, zbudovalo. Do jeho softwaru jsem nahrál trojského koně, který v okamžiku, kdy už jsem se nacházel na malé vesmírné kocábce a letěl co nejdál do hlubokého vesmíru, Mohameda ovládl a jako obrovský meteoroid poslal směrem k pouštní planetě Zakát. Při té srážce se chlouba flotily Muslimské federace proměnila v trosky a zemřelo přes dvacet tisíc lidí. Tenhle největší teroristický útok v dějinách lidstva málem způsobil válku mezi muslimy a zbytkem lidstva. Muslimové nás ale nikdy neodhalili. Oficiální vyšetřování nezjistilo, kdo za útokem stál. Vláda vše kladla za vinu křesťanským fundamentalistům nebo židům. Média zpočátku spekulovala i o šíitských teroristických skupinách, které se občas snažily narušit dominantní vládu sunnitů nad muslimským impériem. Časem se dokonce vyrojily spekulace, že za vše může Rada imámů, jejíž tajné služby atentát spáchaly, aby ospravedlnily následné čistky proti politickým odpůrcům.

Ty skutečně velmi brzy začaly. A to na všech planetách i závislých koloniích. Ve vězení skončily desetitisíce podezřelých z nemuslimského smýšlení, a tudíž potenciálních teroristů. Tisíce skončily popraveny tradičním způsobem – podřezáním hrdla v přímém holovizním přenosu nebo ukamenováním. Dá se říct, že jsem byl nejhledanějším teroristou v nám známém vesmíru, a proto jsem doufal, že má identita zůstane navždy utajena.

Koukal jsem na oba chlápky a hned mi došlo, že určitě nepatří k muslimské náboženské policii. Jednoznačně evropsko-americký původ, angličtina typická pro obyvatele Americké unie a pistole tamní výroby. Rychle jsem si dal dvě a dvě dohromady.

„Křižáci?“

Starší muž vypadal překvapeně. „Skvělý odhad. Jak jste nás poznal?“

„Fašističtí zmrdi jako vy smrdí na jednu astronomickou jednotku daleko,“ odvětil jsem a vykouznil křečovitý úsměv. Myslím, že jsem si drzost mohl dovolit. Došlo mi, proč mi ti dva vychládající vetřelci stříleli na nohy. Nechtěli zabít. Jenom zranit a zajmout. Pokud mě *Kristovi vojáci*, jak si tihle fanatičtí zabíječi muslimů říkali, nehodlají připravit o život, můžu si dovolit libovolně vybějet svou frustraci ze zajetí.

„Ještě jednou mě urazíš a zastřelím tu děvku. Stejně dlouho nevydrží,“ odpověděl klidným hlasem padesátník a pistolí namířil na schoulenou Jasmínu.

„Dobře,“ rezignoval jsem, „co pro vás můžu udělat?“

„Jste chápavý muž. To se mi líbí. Čekal jsem větší potíže. Pomalu vstaňte a vyjděte s námi ven. Odvezu vás na místo, kde budeme mít víc klidu, a promluvíme si. Máme pro vás práci.“

„Pro mě?“

Křižák mě skutečně překvapil.

„Chcete někam propašovat nějaké porno?“ neodpustil jsem si vtípek.

Starší z dvojice se usmál.

„Ne, tenhle druh vašich schopností nás nezajímá. Jde mi o vznešenější práci. Tak jdeme,“ mávl na mě pistolí.

Pomalu, abych je nepolekal, jsem vstal. Boučačka za pasem mě svrběla, ale vůbec jsem netušil, jak ji použít. Než bych ji zpoza košile jenom vytáhl, rozstříleli by mě jako plyšového medvídku na pouti.

Chlapík s ježkem na hlavě otevřel dveře. Přitom na mě stále mířil pistolí. Padesátník poodstoupil, aby se mi dostal za záda.

V tu chvíli v můj prospěch zapracovala prozřetelnost. Sice prostřednictvím nezletilé prostitutky, ale jak říká otec Alexandr: Cesty Páně jsou holt nevyzpytatelné.

Jasmína zaskučela bolestí. Určitě ne schválně. Možná umírala, třeba jen chtěla vetřelce poprosit o pomoc. Oba se po ní reflexivně ohlédli.

Vrhl jsem se k padesátníkovi, který stál blíž, a chytl ho za ruku s pistolí. Potřeboval jsem mu zabránit ve střelbě a zároveň jej strčit jako štít mezi sebe a jeho nemluvného společníka. Podařilo se mi sevřít ruku se zbraní a zmáčknout. Vyšel výstřel.

Křižák s ježkem na hlavě se na nás nechápavě podíval. Sesul se k zemi a z břicha mu vytékala rudá krev.

Padesátník neváhal a udeřil mě zátylkem do prostřed obličeje. Nosní chrupavky praskly a do úst se mi řinula krev z rozbitého nosu. Přesto jsem mu ruku s pistolí nepustil. Levou rukou jsem ho praštil do břicha.

Zasténal a sesul se k zemi.

Rána musela být buď mnohem slabší, než jsem si myslel, nebo je sakra dobře vytrénovaný. Místo

skučení a sténání mě pevně uchopil druhou rukou a přehodil přes hlavu.

Teprve teď jsem jej pustil. Zády jsem tvrdě dopadl na podlahu.

Křížák se narovnal a zamířil mi doprostřed čela.

Nechtěl mě zabít. Potřeboval mě. Nevěděl jsem proč, zato jsem věděl, že mě nezastřelí. Pistolí začal mířit na nohy. Asi mě chce zranit, abych nebyl tak vzpurný.

Odrazil jsem se rukama od země, nadskočil a podkopl mu nohy. Spadl. Nejdřív na zadek. Musel si bolestivě narazit kostrč a pak záda. Upustil pistoli.

Rychlý výskok na obě nohy. Pravačkou jsem kopl do Calvingu a poslal ho až někam za skučící Jasmínu. Pokusil se mi podkopnutí ze země oplatit. Přeskočil jsem jeho rozmáchlou pravou nohu a dopadl mu na břicho. Zařval a zkroutil se bolestí.

Ustoupil jsem na dva kroky od něj.

„Co ode mě chcete?“

Neodpověděl. Postavil se na obě nohy a zaujal rváčský postoj. Zapřel jsem se pravou nohou. Levá mírně dopředu, opřená jen o špičku. Brada schovaná za levé rameno. Obě ruce v pěst. Zatím se příliš nepředvedl. Během dětství na Hvozdu jsem boxoval. Manželství ze mě udělalo obtloustlého páprdu, ale roky v carské armádě mi fyzičku vrátily. Věřil jsem si, že ho zbiju jako chromého psa.

Dva kroky dopředu. Levý direkt na bradu. Uhnul mi. Následoval pravý hák. Opět mimo. Nabral mě zvedákem do břicha, až mi do pusy vystřelily žaludeční šťávy. Dva rychlé úkroky doleva a tři

odskoky pryč od soupeře. Podcenil jsem ho. Hodně jsem ho podcenil.

Vycenil na mě arogantně zuby a levým ukazováčkem naznačil, ať si přijdu pro další nakládačku.

Druhý výpad jsem už nehodlal zkazit. Zaútočil jsem úplně stejně. Tři kroky dopředu, levý direkt na bradu, ale šlo jen o naznačení. Teď podcenil on mě. Uhnul a já jej pravým zvedákem udeřil do brady. Přesná a silná rána. Kdybychom zápasili v ringu, boduju.

Zaskřípal zuby, zamotala se mu hlava a ztratil prostorovou orientaci. Praštil jsem ho pravačkou dvakrát do spánku a pak mu pomstychtivě levým direktem zlomil nos. Oko za oko, nos za nos.

* * *

Spadl na zem. Zkoušel vstát. Nemohl. Motal se po zemi jak opilý Turek.

„Co ode mě chcete?“ zeptal jsem se znovu a kopl jej do břicha. Vzpomněl jsem si při tom na mrtvého čečenského velitele.

Místo chlápka mi odpovědělo zarachocení samopalů. Ve dveřích stál muž a střílel mi nad hlavu. Pokojem se rozléhal zvuk střelby i vrzání ničeného nábytku. Rozběhl jsem se k pohovce a skočil za ni. Teprve v provizorním úkrytu jsem si vzpomněl na pistoli schovanou za pasem. Vytáhl jsem ji, odjistil a vykoukl zpoza gauče. Muž držel levačkou skučícího křížáka a táhl jej do dveří. V pravačce třímал samopal. Než jsem stačil vystřelit, poslal mým směrem několik kulek. Z gauče létaly kusy molitanu a kašmírového potahu. Dvě kulky prole-

těly skrz. Jedna skončila ve stole za mnou. Druhá prolétla proutěným křeslem a zůstala ve stěně.

Vystrčil jsem pistoli a poslepu vypálil tři rány směrem, kde jsem tušil dveře. Žádná odpověď.

Znova jsem vykoukl. Oba vetřelci zmizeli. Přeskočil jsem gauč a ostražitě se přesouval ke dveřím. Z ulice zahvízdaly mučené pneumatiky auta, které projelo před mým domem směrem do centra. Za volantem seděl samopalník.

Strílet za autem nemělo smysl. Musel jsem se postarat o Jasmínu. Zběsilou střelbu ze samopalu přežila bez úhony. Ještě dýchala. Doběhl jsem pro mobilní komunikátor a zavolal záchranku.

Hned potom jsem zburcoval Tareka. Chtěl jsem, aby zakázal všechny odlety z planety. Kolik tu mohlo na oběžné dráze viset cizích lodí? Deset? Dvacet?

Ošetřoval jsem postřelenou prostitutku a přemýšlel, pod jakým krytím sem mohli křižáci přiletět. Pokud je pravda vše, co jsem o nich věděl, pak pod jakýmkoliv. *Kristovi vojáci* byli nezávislá armáda. Když jsem pracoval pro carskou zpravodajskou službu, měli jsme informace, že ovládají nejméně třicet bojových křižníků. S financemi neměli problém. Něco si nakradli při přepadávání muslimských lodí a těžařských kolonií. Hlavně je však podporovala Americká unie, i když o tom oficiálně nechtěla ani slyšet.

Muslimové občas na Američany kvůli nim politicky tlačili a vyhrožovali, ale sami měli máslo na hlavě.

Jejich máslo na hlavě se jmenovalo *Bojovníci džihádu*, horda fanatických muslimů zabíjející

každého ve vesmíru, kdo se pětkrát denně neklaněl Alláhovi, a ti by bez finanční a materiální pomoci Muslimské federace taky dávno neexistovali. Určitě ne potom, co jim Rusové v odvetě za přepadení Hvozdu vyplenili jejich základnu na planetě Birr.

Většina vojenského materiálu na Birru pocházela z muslimských planet. Jenom nejmodernější zbraně z výstroje Ministerstva džihádu. Stejně jim nebyla nic platná. Carské flotile se podařilo vystoupit z podprostoru půl astronomické jednotky od planety. Padesát lodí prvního útočného svazu. Proti nim dvacet křižníků džihádistů. Admirál Petrov na ně v první salvě poslal pět tisíc torpéd. Nez mohli se na obranu, natož protiútok. V podprostoru zmizelo jen pár korábů. Ostatní se proměnily v trosky.

Ve výsadbku na planetu jsem bojoval v první linii. Tisíc dobrovolníků z Hvozdu tvořilo sebevražedný první útok. Takřka všichni jsme při třídením řádění džihádistů ve svých domovech přišli o nějaké příbuzné. Mně zabili ženu. Dozvěděl jsem se to, až když opustili mou rodnou planetu. Působil jsem ve středisku národní obrany, kam se útočníci nedostali. Ona zůstala doma. Přežila jen dcerka. Muslimové si jí v bytě buď nevšimli, nebo ji prostě nechali, aby zemřela hladem. Dehydrovanou a vysílenou brekem ji objevili po víc než dni příslušníci národní gardy.

Na Birru jsme se proto brodili krví a neznali slietování. Vraždili jsme každého, kdo nám přišel pod ruku. Ušetřili jsme jenom křesťanské a židovské otrokyně.

Až bylo po všem, spoutali jsme všechny zajatce, zdravé i zraněné, a svezli je na jedno místo – širo-

kou rovnou louku. Otrokyním jsme rozdali zbraně a nechali je udělat, co uznají za vhodné. Každý má mít právo na svou pomstu.

Shromáždili jsme i jasné důkazy, že džihádisty podporuje Rada imámů. Petrov nám poděkoval a pak nechal základnu vybombardovat. K čemu důkazy, když svědčí proti silnějšimu?

Mezi džihádisty a křížáky jsem neviděl rozdíl. Žádný nebyl. Šlo o bezcitné vrahy, které největší mocnosti vesmíru používaly v nevyhlášené vzájemné válce, zuřící od vyhnání nemuslimů ze Země. Křížáci a džihádisté testovali sílu soupeře. Mezi tím muslimové a Američané zbrojili a chystali se na válku, o které všichni věděli, že přijde, ale každý se bál ji začít.

* * *

Jen co stabilizovanou Jasmínu odvezlo vznášedlo do nemocnice, zavolala mi zpátky hlava pašeráků a prezident Tortugy v jedné osobě.

„Jsou fuč,“ oznámil suše.

„Jak fuč?“

„Před chvílí se jedna malá plachetnice ponořila do podprostoru. Oficiálně šlo o turisty z Washingtonu. Určitě na palubě cestovali tvoji muži.“

„Kurva, ti byli rychlí,“ zaklel jsem našťvaně.

„Kosmodrom je z tvého domu deset minut autem. Start trvá pět minut. Měli to přichystané.“

„Kdy přiletěli?“

Slyšel jsem, jak Tarek zběsile buší do klávesnice počítače.

„Čekali tu na tebe už tři týdny. Trpěliví chlapci.“

„Jo, až moc,“ pokýval jsem hlavou.

„Kdo to byl?“ zeptal se prezident planety.

„Křižáci. Měl jsi pravdu.“

„Skoro vždycky ji mám. Co chtěli?“ zavrčel.

„To právě nevím. Nechtěli mě zabít. Chtěli, abych pro ně udělal nějakou práci.“

„Jakou?“ zeptal se Tarek. Zvědavost z něj byla cítit i přes reproduktor komunikátoru.

„Kdybych tak věděl,“ pokrčil jsem rameny.

„Chceš nějak pomoci?“ Čekal jsem cokoliv, jenom ne starostlivý otcovský tón a nabídku pomoci z úst starého pašeráka.

„Ne, křižáci jsou příliš silné sousto i na tebe. Předám velení Arsenijovi a na čas někam zalezu jako krysa. Myslím, že si zasloužím dovolenou.“

Byl bych odpřisáhl, že jsem slyšel, jak mu spadl kámen ze srdce, když jsem jeho velkorysou nabídku odmítl.

* * *

Jestli se v něčem dalo na Afrima spolehnout, byl to jeho skvěle zásobený bar. Pašerácký kapitán, u něhož jsem začínal svou kariéru, vlastnil zřejmě nejrozsáhlejší sbírku alkoholu ve vesmíru. Několik exotických lahví tak představovalo nejlepší pozornost pro kapitána. Díky svým kontaktům na Židy jsem mu nosil košer pálenky, které měly víc než jen sběratelskou hodnotu. Jednu takovou, z jablek, jsme zrovna popíjeli.

„Odkud ten dryák vůbec je? Z Helbronu?“ zeptal se.

„Z Tavu,“ odpověděl jsem ne zrovna po pravdě.

„Osla si dělej z Tareka. Na Tavu jablka nerostou. Je tam taková vlhkost, že hnijou dřív, než dozrají. Párkrát jsem tam vezl zbraně a nabízeli mi jenom banány a nějaké původní kyselé svinstvo, co tam roste odjakživa,“ zašklebil se Afrim a levou rukou si uhladil vrásčitou pleš.

„Zera tomu říkají,“ identifikoval jsem kyselé svinstvo, vstal a dolil čirou pálenku do prázdných sklenic.

Židé, vyhnaní ze Země jako první, obsadili tři planety – Helbron, Tavu a Alef. Žádná z nich nebyla zrovna terno. Na všech se nacházely minimální suroviny pro stavbu kosmických lodí. Helbron a Alef byly suché a neúrodné, Tavu zase pokrýval tropický prales plný jedovatých rostlin a zvířátek podobných pozemským štírům, pavoukům a hadům.

Jenže ve skutečnosti kolonizovali Židé ještě tři další planety v hlubokém vesmíru. Mimo jejich obyvatele a příslušníky tajné židovské armády Hagana, která chránila Helbron, Tavu a Alef, které podle americko-rusko-muslimských úmluv nesměly mít vlastní armádu ani bojové lodě, znalo jejich souřadnice jen pár spolehlivých vyvolených. Afrim mezi ně nepatřil, a tak mi nezbylo než lhát. Košer kalvados totiž pocházel z Ha-arecu, planety objevené židovskými skokany dávno před úplným vyhlazením Izraele z mapy Země.

„Není to spíš z toho? O těch jablkách ti židáci beztak kecali,“ zamyslel se Afrim.

„Jsou to jablka. Už mají speciální odrůdu, která vydrží. To víš, dlouhonoší koumáci dokáží nemožné,“ odpověděl jsem. Troška přízemního antise-